

Документи свідчать...

УДК 378:94 (477.52)(092)

Гирич Я. М.

**МАТЕРІАЛИ ДО БІОГРАФІЧНОГО СЛОВНИКА
«НАУКОВО-ПЕДАГОГІЧНІ ПРАЦІВНИКИ ГЛУХІВСЬКОГО НАЦІОНАЛЬНОГО
ПЕДАГОГІЧНОГО УНІВЕРСИТЕТУ
ІМ. О. ДОВЖЕНКА, 1952 – 1991 РР.» (ЛІТЕРИ «П, Р, Т, У, Ф, Ц, Ч, Я»)**

Реконструйовано життєвий та кар'єрний шлях науково-педагогічних співробітників (прізвища яких починаються на літери «П, Р, Т, У, Ф, Ц, Ч, Я») Глухівського національного педагогічного університету ім. О. Довженка, котрі працювали у ВНЗ за радянської доби. Запропонований перелік є продовженням матеріалів, які були опубліковані у «Історичних судіях суспільного прогресу» (№ 2, 2014 р., № 3, 2015 р. та № 4, 2016 р.).

Ключові слова: науково-педагогічні працівники, виш, кафедра, ректорат, посада.

-П-

Павленко Дмитро Степанович народився 15 січня 1940 р. у Глухові в родині службовця¹. У 1957 р. закінчив Глухівську СШ № 2. У 1957 – 1959 рр. – навчався в Сумському медичному училищі (спеціальність «фельдшер»). У 1959 – 1962 рр. проходив військову службу в лавах Радянської армії у м. Виноградів, військове звання – старший сержант медичної служби (посада – старший фельдшер батальйону). У 1962 – 1964 рр. – навчався у Державному двічі орденоносному інституті фізичної культури ім. П. Ф. Лесгафта у м. Ленінград (нині – Національний державний університет фізичної культури, спорту і здоров'я ім. П. Ф. Лесгафта, м. Санкт-Петербург, РФ). 1964 – 1968 рр. – працював на Сибелектромонтаж (м. Ачинськ, Красноярський край РФ).

У 1969 – 1974 рр. – навчався на заочному відділенні факультету фізичного виховання Чернігівського ДПІ ім. Т. Г. Шевченка (спеціальність «фізичне виховання», кваліфікація «учитель фізичного виховання», звання «учитель середньої школи»). У 1969 – 1971 рр. – учитель фізичного виховання Глухівської СШ № 1.

15 листопада 1971 р. на сім місяців призначений викладачем фізичного виховання з погодинною оплатою Глухівського державного педагогічного інституту. У 1971 – 1974 рр. – тренер Глухівської ДЮСШ.

1 вересня 1974 р. призначений на посаду викладача фізвиховання Глухівського ДПІ. У березні – червні 1976 р. проходив підвищення кваліфікації при Київському державному інституті фізичної культури. У листопаді 1981 р. на час хвороби А. М. Бора виконував обов'язки завідувача кафедри фізичного виховання. Звільнений 2 жовтня 1984 р. за власним бажанням.

Безпартійний
(ВАГНПУ, дві ОСВ Д. С. Павленка, пагінація відсутня).

Павловський Микола Онуфрійович народився 15 листопада 1936 р. у с. Довжик Охтирського району Харківської (нині – Сумської) області у селянській родині. У 1955 р. закінчив Чупахівську СШ. У 1955 – 1958 рр. проходив військову службу у лавах Радянської армії (Прикарпатський ВО). У 1958 – 1963 рр. – студент економічного факультету Української орден Трудового Червоного прапора сільськогосподарської академії у Києві (спеціальність «економіка та організація сільського господарства», кваліфікація «вчений агроном-економіст»). У 1962 р. працював у апараті Київського обкому ВЛКСМ. У липні 1963 – лютому 1965 рр. –

¹ Після повернення на роботу в ГДПІ у 1974 р. на Павленка Д. С. було заведено нову особову справу. Цього разу в анкеті було вказано, що народився 19 січня 1940 р. у Глухові у селянській родині.

заступник голови колгоспу «Ленінський шлях» (с. Григорівка Обухівського району Київської області). У лютому 1965 – травні 1968 рр. – аспірант Української с/г академії. 15 травня 1968 р. захистив дисертацію «Экономическая эффективность интенсификации колхозного производства» та здобув науковий ступінь кандидата економічних наук. Із травня 1968 р. старший викладач кафедри марксизму-ленінізму Сумського філіалу Харківського політехнічного інституту. У вересні 1972 – липні 1985 рр. доцент кафедри політекономії та наукового комунізму Сумського ДПІ ім. А. С. Макаренка. Рішенням ВАК СРСР від 10 вересня 1975 р. затверджений у вченому званні доцента. Автор методичних посібників «Методические советы по использованию материалов XXVI съезда КПСС в курсе политэкономии социализма», «Методические советы студентам-заочникам по написанию контрольных работ», «Методические указания студентам по организации самостоятельной работы над первоисточниками». Працював над докторською дисертацією «Социально-экономические проблемы интенсификации сельскохозяйственного производства в период развитого социализма». Брав участь у госпдоговорних темах зі складання планів соціального розвитку промислових підприємств. Мав понад 30 наукових публікацій У 1976 – 1985 рр. був деканом факультету суспільних професій Сумського ДПІ ім. А. С. Макаренка. 23 липня 1985 р. від Ковпаківського району КПУ одержав сувору догану з занесенням в облікову картку.

30 серпня 1985 р. тимчасово призначений на посаду доцента кафедри марксизму-ленінізму Глухівського державного педагогічного інституту ім. С. М. Сергєєва-Ценського. Проводив заняття з політекономії, викладав спецкурс «Критика ідеології та політики антикомунізму». На час відрядження завідувача кафедри Тукмачова П. Ф. з 5 березня по 30 квітня 1986 року виконував його обов'язки. З 1 вересня 1987 р. до 30 січня 1988 р. проходив перепідготовку в Інституті підвищення кваліфікації викладачів суспільних наук при Київському ордена Леніна та ордена Жовтневої Революції державному університеті ім. Т. Г. Шевченка. Звільнений 20 серпня 1988 р. за власним бажанням та у зв'язку з обранням за конкурсом в іншому вузі.

Член КПРС з грудня 1959 р. У 1977 – 1984 рр. – депутат Ковпаківської районної ради народних депутатів у м. Суми. У персональній анкеті зазначено слабкий рівень володіння німецькою мовою («читаю і перекладаю зі словником»).

(ВАГНПУ, ОСВ М. О. Павловського, пагінація відсутня).

Падалка Ольга Володимирівна народилася 2 лютого 1936 р. у Глухові у сім'ї робітника. У 1943 – 1953 рр. навчалася у Глухівській СШ № 2. У 1953 р. поступила на філологічний факультет Глухівського учительського інституту. 1955 р. факультет було переведено з Глухова до Полтави. У 1958 р. закінчила історико-філологічний факультет Полтавського ДПІ ім. В. Г. Короленка (спеціальність «російська мова, література, історія», кваліфікація «учитель російської мови, літератури та історії середньої школи»). У 1958 – 1961 рр. працювала вчителькою російської мови, літератури та історії в школі № 13 ім. Жданова (селище Кок-Арал Букінського району Ташкентської області Узбецької РСР (нині – селище Кокорол, Узбекистан). Після розлучення та у зв'язку з хворобою сина переїхала до Глухова. У жовтні 1961 – серпні 1962 рр. – старша піонервожата Глухівської СШ № 4. У серпні 1962 – вересні 1974 рр. працювала вчителькою російської мови, літератури та історії Березівської восьмилітньої та середньої школи у Глухівському районі. З 1974 р. працювала викладачем російської мови Глухівського ДПІ на умовах погодинної оплати.

21 грудня 1979 р. призначена на посаду асистента кафедри мов і літератури Глухівського державного педагогічного інституту ім. С. М. Сергєєва-Ценського. Викладала курс методики російської мови. У лютому – травні 1981 р. проходила стажування при ПК Московського ДПІ ім. В. І. Леніна. За зверненням відділу народної освіти Глухівської райради звільнена 15 серпня 1987 р. у зв'язку з переведенням на роботу до Вільнослобідської восьмирічної школи.

Безпартійна. Член ВЛКСМ з 1950 р. У персональній анкеті зазначено слабкий рівень володіння англійською мовою («читаю і перекладаю зі словником»).

(ВАГНПУ ОСВ О. В. Падалки, 28 арк.).

Пампура Микола Олександрович народився 11 жовтня 1938 р. у Бердянську Дніпропетровської (нині – Запорізької області) в робітничій родині. Батько загинув на фронті у 1944 р. У 1959 р. закінчив школу робітничої молоді № 1 у Бердянську.

У 1959 – 1961 рр. – навчався у медучилищі, закінчити яке не вдалося через хворобу матері. У серпні – вересні 1958 р. – працював у цеху запасних частин на одному з промислових підприємств Бердянська. Призваний до лав Радянської армії. У вересні 1961 р. – травні 1962 р. – працював санітаром у Ярославлі (РРФСР). У травні 1962 р. – лютому 1963 р. – тренер з плавання Ярославльської обласної ради ДСТ «Труд». У вересні 1963 – вересні 1964 рр. – вчитель школи № 3 у Свердловську (з 1991 р. – Єкатеринбург, РФ). У вересні 1964 р. – вересні 1965 р. – вчитель анатомії Свердловської СШ № 52.

У 1964 – 1968 рр. – навчався на факультеті фізичного виховання і спорту Свердловського ДПІ (нині – Уральський ДПУ) (спеціальність «фізичне виховання», кваліфікація «вчитель фізичного виховання»).

У вересні 1965 р. – грудні 1966 р. – лаборант кафедри біології Свердловського медичного інституту (нині – Уральський ДМУ). У січні 1967 р. – асистент (з серпня 1972 р. – старший викладач з плавання) кафедри спортивних дисциплін спортивного факультету Свердловського ДПІ. 1968 р. пройшов курси підвищення кваліфікації при Краснодарському ДПІ.

Працював над написанням дисертаційного дослідження «Исследование метаболитных сдвигов крови при различных режимах тренировки спортсменов старших разрядов». На 1975 р. мав 26 наукових публікацій.

15 січня 1976 р. призначений в. о. доцента кафедри природознавства Глухівського державного педагогічного інституту ім. С. М. Сергеева-Ценського. За час роботи в інституті опублікував 3 статті. Звільнений 19 вересня 1977 р. за власним бажанням.

У персональній анкеті вказано слабкий рівень володіння французькою мовою («читаю і перекладаю зі словником»).

Мав I спортивний розряд з плавання.

Член ВЛКСМ з 1956 р.

(ВАГНПУ, ОСВ М. О. Пампури, 25 арк.).

Пархатська (до 1984 р. дівоче прізвище – Авдєєва) Галина Миколаївна народилася 15 квітня 1962 року у присілку Канава Рогачовського району Гомельської області БРСР (нині – РБ). 1965 р. родина переїхала до Ямполь Сумської області. У 1969 – 1979 рр. навчалася в Ямпільській СШ № 2. У 1979 – 1982 рр. навчалася на філологічному факультеті Сумського ДПІ ім. А. С. Макаренка (спеціальність «російська мова та література», кваліфікація «вчитель російської мови та літератури»).

За направленням Міністерства УРСР 15 серпня 1983 р. призначена на посаду асистента кафедри мов і літератури Глухівського державного педагогічного інституту ім. С. М. Сергеева-Ценського. Викладала курс сучасної російської мови та практикум з російської мови. Працювала над науковим дослідженням «Профориентационная работа с учащимися на уроках русского языка и литературы». Звільнена 28 вересня 1988 р. у зв'язку зі зміною місця проживання (повернулася працювати вчителькою російської мови до Ямпільської СШ № 2).

Член ВЛКСМ з 1976 р. У персональній анкеті зазначено факт володіння англійською мовою.

(ВАГНПУ, ОСВ Г. М. Пархатської, пагінація відсутня).

Пархатський Віктор Анатолійович народився 4 січня 1960 р. у м. Текелі Алма-Атинської області Казахської РСР (нині – Алматинська область Казахстану). 1963 р. родина переїхала до смт Ямпіль Сумської області. У 1967 – 1977 рр. навчався у Ямпільській СШ № 1. У 1977 – 1981 рр. – студент загальнотехнічного факультету Глухівського ДПІ ім. С. М. Сергеева-Ценського (спеціальність «загально технічні дисципліни» кваліфікація «вчитель загально технічних дисциплін»). У липні – листопаді 1981 р. працював вчителем трудового навчання у Черкаській СШ № 3. У листопаді 1981 – квітні 1983 рр. перебував у лавах Радянської армії (сержант, командир відділення в/ч 97603«Ж», м. Волгоград, РРФСР).

28 жовтня 1983 р. призначений на посаду викладача кафедри трудового навчання і креслення Глухівського державного педагогічного інституту ім. С. М. Сергєєва-Ценського. Проводив заняття з дисциплін «Технічна творчість», «Практикум у навчальних майстернях». Був співавтором методичних рекомендацій «Профорієнтаційна робота на заняттях по сільськогосподарському труду». З 2 лютого по 31 травня 1987 р. пройшов стажування на факультеті підвищення кваліфікації викладачів педагогічних дисциплін навчальних закладів СРСР при Київському ДПІ ім. О. М. Горького. Звільнений 17 серпня 1988 р. за власним бажанням.

Член ВКЛСМ з 1974 р.

(ВАГНПУ ОСВ В. А. Пархатського, пагінація відсутня).

Паустовська Вілена Василівна народилася 13 листопада 1925 р. у Києві в родині військовослужбовця. 1941 р. родина евакуювалася до Казані, потім Омська (РРФСР, нині – РФ). У 1944 р. поступила до Омського медичного інституту, 1948 р. перевелася до Києва. Наступного року закінчила санітарно-гігієнічний факультет Київського ордена Трудового Червоного Прапора медичного інституту (спеціальність «санітарно-гігієнічна справа», кваліфікація «лікар»). У 1949 – 1952 рр. – аспірантка кафедри гігієни Київського медінституту. У 1952 – 1962 рр. – викладач КМІ (спочатку в. о. асистента, з липня 1956 р. – асистент, з травня 1959 р. – в. о. доцента).

У лютому 1962 – вересні 1986 рр. – старший науковий співробітник лабораторії промислової токсикології і гігієни праці при використанні хімічних речовин Київського НДІ гігієни праці і профзахворювань.

1955 р. захистила дисертацію «Основные вопросы гигиены труда в производстве минеральной шерсти» та здобула науковий ступінь кандидата медичних наук.

Рішенням ВАК СРСР 12 листопада 1966 р. затверджена у вченому званні старшого наукового співробітника.

1979 р. захистила дисертацію «Гигиена труда и токсикология аминов полиметиленового ряда и нитробензоатов аминов – ингибиторов атмосферной коррозии металлов» та здобула науковий ступінь доктора медичних наук.

Мала 188 наукових робіт та один винахід. Входила до складу секції «Психологія, естетика та гігієна праці» Ради НОП Держплану УРСР, секції «Інгібітори корозії та інгібітовані матеріали» Міжвідомчої науково-технічної ради по захисту матеріалів від корозії Державного комітету СРСР з науки і техніки.

24 вересня 1986 р. обрана на посаду доцента кафедри цивільної оборони та медпідготовки Глухівського державного педагогічного інституту ім. С. М. Сергєєва-Ценського. 30 січня 1987 р. обрана на посаду професора кафедри цивільної оборони та медпідготовки. Із 2 вересня до 1 жовтня 1988 р. проходила стажування при Київському ордена Трудового Червоного прапора державному медичному інституті ім. акад. О. О. Богомольця.

Рішенням Державного комітету СРСР з народної освіти від 28 листопада 1988 р. присвоєне вчене звання професора. Звільнена 1 липня 1989 р. за власним бажанням.

Член КППС з травня 1953 р. У персональній анкеті зазначено слабкий рівень володіння англійською та німецькою мовами («читаю і перекладаю зі словником»). Нагороджена медалями «Ветеран труда» і «1500-летие города Киева».

(ВАГНПУ ОСВ В. В. Паустовської, пагінація відсутня).

Перепеченко Володимир Петрович народився 7 жовтня 1947 р. у Дніпропетровську (нині – Дніпро) у родині викладача ВНЗ. 1965 р. закінчив СШ у Вологді (РФ). У 1966 – 1977 рр. навчався на географо-біологічному факультеті Московського ордена Трудового Червоного Прапора ДПІ ім. В. І. Леніна (спеціальність «географія та біологія», кваліфікація «вчитель географії та біології середньої школи», звання «вчитель середньої школи»). У 1971 – 1972 рр. вчитель географії Вологодської СШ № 9. У 1972 – 1975 рр. – аспірант економічного факультету Ленінградського ордена Леніна та ордена Трудового Червоного Прапора держуніверситету ім. А. А. Жданова. У листопаді 1975 – березні 1985 рр. – працював у Вологодському політехнічному інституті (асистент, з листопада 1976 р. – старший викладач, з серпня 1981 р. –

доцент кафедри політекономії). 22 січня 1976 р. у раді економічного факультету Ленінградського держуніверситету ім. А. А. Жданова захистив дисертацію та здобув науковий ступінь кандидата економічних наук.

У квітні – серпні 1985 р. – старший науковий співробітник Вологодського відділення НДІ економіки та організації сільського господарства. У вересні 1985 – серпні 1986 рр. співробітник Октябрського рос. ОВО (м. Вологда) та викладач політекономії Вологодського молочного інституту. У серпні 1986 – серпні 1987 рр. завідувач Вологодським НКП Ленінградського ордена Трудового Червоного прапора інституту радянської торгівлі ім. Ф. Енгельса. Мав 38 наукових праць, серед них «Народнохозяйственный комплекс Вологодской области» (Архангельск 1981).

26 серпня 1987 р. призначений на посаду викладача кафедри марксизму-ленінізму Глухівського державного педагогічного інституту ім. С. М. Сергеева-Ценського. Викладав політичну економію. Звільнений 1 лютого 1988 р. у зв'язку з переведенням до інституту «Вологодцивилпроект».

Мав військове звання старший лейтенант запасу.

Член КПРС з квітня 1977 р. У персональній анкеті зазначено середній рівень володіння англійською мовою («читаю та можу спілкуватися»).

ВА ГНПУ ОСВ В. П. Перепеченка, пагінація відсутня.

Петрук Ольга Андріївна народилася 11 листопада 1949 р. у Глухові у родині службовців. У 1956 – 1966 рр. навчалася у Глухівській СШ № 2, яку закінчила із золотою медаллю. У вересні 1967 – лютому 1970 рр. навчалася у Глухівському технікумі гідромеліорації та електрифікації сільського господарства ім. С. А. Ковпака. У травні – серпні 1969 р. працювала електромонтером III розряду Сумської мехколони № 5 тресту «Полтавасільелектромережбуд». У лютому – червні 1970 р. – старший техник-кресляр лабораторії механізації збирання конопель Всесоюзного НДІ луб'яних культур у Глухові. У 1970 – 1976 рр. – студентка факультету електрифікації сільського господарства Української ордена Трудового Червоного Прапора сільськогосподарської академії (спеціальність «електрифікація сільського господарства», кваліфікація «інженер-електрик»). У січні – вересні 1977 р. – старший лаборант лабораторії механізації збирання конопель ВНДІЛК. У жовтні 1977 – березні 1979 рр. інженер-конструктор III категорії Глухівського заводу агрегатних вузлів.

1 квітня 1979 р. тимчасово призначена на посаду старшого лаборанта кафедри загальнотехнічних дисциплін і фізики Глухівського державного педагогічного інституту ім. С. М. Сергеева-Ценського. 1 жовтня того ж року обрана викладачем кафедри трудового навчання і креслення. Викладала курс нарисної геометрії, креслення, охорони праці. 1 вересня 1984 р. призначена в. о. декана факультету підготовки вчителів загальнотехнічних дисциплін. На цій посаді перебувала до 1 листопада. 28 серпня того ж року обрана на посаду старшого викладача кафедри трудового навчання. Працювала над написанням наукової роботи «Формирование пространственных представлений учащихся на уроках труда и черчения». Склала кандидатський іспит з діалектичного та історичного матеріалізму. 4 січня 1986 – 27 грудня 1987 рр. – заступник декана з ідейно-виховної роботи факультету загальнотехнічних дисциплін. Звільнена 1 квітня 1991 р. у зв'язку з обранням заступником голови Глухівської міської ради.

Член ВЛКСМ з 1963 р. У персональній анкеті зазначено слабкий рівень володіння англійською мовою («читаю і перекладаю зі словником»).

ВА ГНПУ ОСВ О. А. Петрук, пагінація відсутня.

Пилипенко Світлана Леонідівна народилася 23 квітня 1963 року у м. Бахмач Чернігівської області у родині робітника. У 1970 – 1980 рр. навчалася в Бахмацькій СШ № 4. У 1974 – 1978 рр. навчалася в Бахмацькій музичній школі. У 1980 – 1981 рр. працювала піонервожатою Бахмацької СШ № 5. У 1981 – 1985 рр. навчалася на музично-педагогічному факультеті Ніжинського ордена Трудового Червоного Прапора ДПІ ім. М. В. Гоголя (спеціальність «музика», кваліфікація «вчитель музики»).

За направленням Міносвіти УРСР 15 серпня 1985 р. призначена на посаду викладача кафедри музики Глухівського державного педагогічного інституту ім. С. М. Сергеева-Ценського. Звільнена 25 серпня 1988 р. за власним бажанням.

Член ВЛКСМ з 1977 р. У персональній анкеті зазначено слабкий рівень володіння німецькою мовою («читаю і перекладаю зі словником»).

(ВАГНПУ ОСВ С. Л. Пилипенко, пагінація відсутня)

Пилипчук Василь Іванович народився 28 липня 1949 р. у с. Воронівці Теофіпольського району Хмельницької області у селянській родині. 1966 р. закінчив Мануїльську ЗОШ (Мануїльське у 1959 – 1992 рр. – назва с. Святець) Теофіпольського району. У серпні 1966 – вересні 1968 рр. – лицювальник (плиточник) будівельного управління № 5 Вінницького будмонтажтресту. У вересні 1968 – серпні 1969 рр. – старший комірник та заступник начальника столярного цеху Вінницького бетонно-розчинного заводу. У вересні 1969 р. поступив на факультет іспанської мови Київського ДПІ іноземних мов, у грудні того ж року був переведений на факультет німецької мови. Обирався студентським деканом факультету. У 1971 р. рішенням ректорату ВНЗ був направлений на продовження навчання на факультет германістики і культурознавства Лейпцизького університету імені Карла Маркса (НДР), який закінчив 1975 р. (спеціальність «романо-германські мови і література», кваліфікація «філолог-германіст»).

За направленням Міносвіти УРСР 1 вересня 1975 р. призначений на посаду викладача німецької мови Глухівського державного педагогічного інституту ім. С. М. Сергеева-Ценського. Склав кандидатський мінімум з марксистсько-ленінської філософії. Звільнений 8 вересня 1976 р. у зв'язку сімейними обставинами та скасуванням призначення Міносвіти УРСР в Глухів й переведенням до Житомирського ДПІ.

У персональній анкеті зазначено слабкий рівень володіння німецькою, англійською та іспанською мовами.

Член ВЛКСМ з 1964 р.

(ВАГНПУ, ОСВ В. І. Пилипчука, 12 арк.).

Письменов Ілля Абрамович народився 21 грудня 1931 р. у Дніпропетровську (нині – Дніпро) у родині робітника. 1941 р. був евакуйований в Оренбурзьку область РРФСР. 1949 р. закінчив Оренбурзьку СШ № 30. У 1949 – 1955 рр. – навчався на лікувальному факультеті Чкаловського (Орнебурзького) державного медичного інституту (спеціальність «лікувальний факультет», кваліфікація «лікар»).

У серпні 1955 – 1958 рр. – головний лікар та хірург Тьопловського району (м. Тьоплоє, Оренбурзька область, РРФСР). 1958 – 1961 рр. – хірург залізничної клініки Оренбурга. 1961 – 1966 рр. – асистента, потім доцент кафедри оперативної хірургії та топографічної анатомії Оренбурзького медінституту (РРФСР). 1963 р. захистив дисертацію та здобув науковий ступінь кандидата медичних наук.

У 1966 – 1980 рр. – завідувач кафедри оперативної хірургії та топографічної анатомії Свердловського держмедінституту (РРФСР). 18 жовтня 1967 р. рішенням ВАК СРСР затверджений у вченому званні доцента. 1968 р. захистив дисертацію «Анатомические и экспериментальные обоснования аллопластики полых вен и их магистральных притоков» та здобув науковий ступінь доктора медичних наук. 14 жовтня 1970 р. рішенням ВАК СРСР затверджений у вченому званні професора.

У 1980 – 1981 рр. – завідувач Центральної науково-дослідної лабораторії Тюменського ДМІ (РРФСР). У липні – листопаді 1981 р. – науковий співробітник Центральної науково-дослідної лабораторії Свердловського ДМІ (РРФСР).

У зв'язку з хворобою дружини переїхав у місто де б не було металургійної промисловості.

У листопаді 1981 – жовтні 1986 рр. – професор Мозирського ДПІ ім. Н. К. Крупської (БРСР). Спочатку працював на кафедрі педагогіки. У липні 1982 – грудні 1983 рр. – завідувач кафедри психології, а потім на посаді професора. У жовтні – грудні 1985 р. пройшов

стажування на кафедрі фізіології Свердловського інженерно-педагогічного інституту. Викладав вікову фізіологію та шкільну гігієну (РРФСР).

Був автором близько 80 публікацій та 5 раціоналізаторських пропозицій. Був членом правління Всеросійського наукового товариства Анатомів, Гістологів та Ембріологів. Учасник X Міжнародного конгресу Анатомів (1970 р.).

13 жовтня 1986 р. прийнятий на посаду професора курсу цивільної оборони та медпідготовки Глухівського державного педагогічного інституту ім. С. М. Сергєєва-Ценського. 5 січня 1987 р. призначений в. о. завідувача кафедри цивільної оборони та медпідготовки, створеної того ж дня. 2 липня 1987 – 15 березня 1990 рр. – декан факультету підготовки вчителів початкових класів. Звільнений 1 грудня 1990 р. у зв'язку зі зміною місця проживання.

Мав військове звання майор запасу.

Безпартійний. У персональній анкеті зазначено середній рівень володіння німецькою мовою («читаю, перекладаю, спілкуюся»).

(ВАГНПУ ОСВ І. А. Письменова, 44 арк.).

Пікуль Іван Тихонович народився 7 вересня 1902 р. у с. Білка Охтирського повіту Харківської губернії (нині – Тростянецький район Сумської області) у селянській родині. 1915 та 1916 рр. померли батько і мати. 1917 р. закінчив Більчанську школу. Того ж року вступив на підготовчий курс Охтирської педшколи, яку закінчив 1921 р. У 1921 – 1924 рр. – вчитель Більчанської трудової школи. У 1924 – 1925 рр. – директор Золотарівської початкової школи Чумаківського району Сумської округи. 1925 – 1930 рр. – вчитель Чумаківської семирічної школи. У лютому 1930 р. Призначений райінспектором наросвіти Чумаківського району. Після ліквідації району 15 серпня 1930 р., переведений на посаду інспектора спецвиховання Охтирської міськради. 1931 – 1932 рр. – директор Охтирської СШ. 1932 – 1941 рр. – директор Охтирського педтехнікуму (педшколи та пеучилища). Також викладав нову історію та історію педагогіки.

У 1938 – 1940 рр. навчався на історичному факультеті Харківського ДІІ (спеціальність «викладач історії», кваліфікація і звання «учитель середньої школи»).

У жовтні 1941 р. евакуйований до Кармаскалінського району Башкирської АРСР (нині – Республіка Башкортостан, РФ). До лютого 1942 р. був директором Іванівської семилітньої школи у Кармаскалінському районі. У лютому 1942 р. був мобілізований до лав Червоної армії. Лютий-серпень 1942 р. – курсант курсів «Выстрел». У травні – серпні 1942 р. перебував на лікуванні у евагоспіталі № 32 у Москві. У вересні 1942 – грудні 1943 рр. – ад'ютант штабу 6 окремого навчального полку Південно-Уральського військового округу. У грудні 1943 – січні 1944 рр. – ад'ютант штабу 9 окремої бригади Північно-Кавказького військового округу. Січень – березень 1944 р. помічник начальника 6 відділення відділу кадрів штабу ПКВО. У березні 1944 – серпні 1945 рр. – начальник 3 частини Недригайлівського райвійськомату Сумської області. Демобілізований у серпні 1945 р. в званні лейтенанта.

У вересні 1945 – грудні 1947 рр. – директор Охтирського педучилища. У грудні 1947 – квітні 1951 рр. – директор Лебединського учительського інституту. У квітні – серпні 1951 р. – завідувач кафедри педагогіки Лебединського УІ.

Після закриття і переведення Лебединського учительського інституту до Станіславської області за наказом Міносвіти УРСР 1 серпня 1951 р. призначений заступника директора Глухівського учительського інституту по заочній освіті. Викладав педагогіку. Очолював гурток з вивчення історії ВКП(б). Звільнений 4 жовтня 1952 р.

Нагороджений медаллю «За победу над Германией в Великой Отечественной войне 1941 – 1945 гг.» (1946 р.). Нагороджений медаллю та нагрудний знаком «Відмінник народної освіти» (1947 р.).

Член ВКП(б) з травня 1938 р. У персональній анкеті зазначено слабкий рівень володіння німецькою мовою.

Обирався депутатом Охтирської міськради депутатів трудящих (1938 – 1947 рр.), був членом Лебединського райкому КП(б)У (1948 – 1951 рр.).

(ВАГНПУ, ОСВ І. Т. Пікуля, 13 арк.).

Подгорнов Володимир Васильович народився 7 травня 1935 р. у с. Керенськ (з 1940 р. – Вадинськ, нині – Вадинський район Пензенської області РФ) у родині робітника. У 1952 – 1957 рр. навчався на хімічному факультеті Горьківського державного університету ім. М. І. Лобачевського в РРФСР (спеціальність «спектральний аналіз», кваліфікація «хімік»). У вересні 1957 – жовтні 1963 рр. – інженер, начальник центральної лабораторії Іжевського машинобудівного заводу (РРФСР). Із жовтня 1963 до жовтня 1966 рр. – навчався в аспірантурі Удмуртського педагогічного інституту (м. Іжевськ). У жовтні 1966 р. – вересні 1970 рр. – старший викладач, доцент кафедри алгебри і геометрії Удмуртського ДПІ (нині – Удмуртський держуніверситет). 10 листопада 1967 р. у спецраді Куйбишевського ДПІ ім. В. В. Куйбишева (нині – Самарський соціально-педагогічний університет) захистив дисертацію на здобуття наукового ступеня кандидата фізико-математичних наук. 17 грудня 1969 р. рішенням ВАК СРСР було присуджене вчене звання доцента.

У вересні 1970 р. призначений на посаду доцента кафедри диференціальних рівнянь Кубанського університету (м. Краснодар, РРФСР). У 1971 р. пройшов курси підвищення кваліфікації при Московському держуніверситеті ім. М. В. Ломоносова.

27 листопада 1972 р. обраний на посаду доцента предметно-методичної комісії математики і фізики Глухівського державного педагогічного інституту. Викладав математику (факультет підготовки вчителів початкових класів) та вищу математику (загальнотехнічний факультет). На час прийому на роботу в ГДПІ мав 10 наукових публікацій. Звільнений 1 вересня 1974 р. у зв'язку з обранням за конкурсом в інший ВНЗ.

Мів військове звання лейтенанта запасу (рід військ – ППО).

У персональній анкеті зазначено слабкий рівень володіння німецькою мовою («читаю і перекладаю зі словником»).

Безпартійний.

(ВАГНПУ, ОСВ В. В. Подгорнова, 16 арк.).

Подорога Віталій Якович народився 15 липня 1938 р. у с. Дубовичі Чернігівської області (нині – Кролевецький район Сумської області) у селянській родині. Батько загинув на фронті під час війни. У 1945 – 1955 рр. навчався у Дубовицькій СШ. 1955 – 1956 рр. – колгоспник у колгоспі імені Карла Маркса у с. Дубовичі.

1956 – 1957 рр. – навчався у Глухівському училищі механізації сільського господарства. 1957 – 1960 рр. – перебував у лавах ЗС СРСР. 1960 – 1964 рр. – навчався у Київському інституті фізичної культури (спеціальність «фізична культура і спорт», кваліфікація «викладач фізичної культури і спорту, тренер з лижного спорту»).

За направленням Ради спілки спортивних товариств і організацій УРСР 15 серпня 1964 р. призначений на посаду викладача фізвиховання Глухівського державного педагогічного інституту. Звільнений 26 серпня 1966 р. у зв'язку «з обранням по конкурсу в іншому вузі» (Курський державний медичний інститут).

У персональній анкеті зазначено слабкий рівень володіння англійською мовою («зі словником»).

Член ВЛКСМ з 1955 р.

(ВАГНПУ, ОСВ В. Я. Подороги, 18 арк.).

Подпригорщук Яків Володимирович народився 5 лютого 1924 р. у с. Журбинці Самгородського (нині – Козятинського) району Вінницької області у селянській родині. У 1932 – 1938 рр. – навчався у Журбинецькій неповно-середній школі. 1938 – 1941 рр. – навчався у Бердичівському педагогічному технікумі («учитель 1-4 класів»). 1 липня повернувся до рідного села, яке 7 липня 1941 р. було окуповане німцями. Під час окупації працював у сільському господарстві. У лютому 1942 р. направлений сільською управою працювати вантажником на вугільний склад у Козятині. У жовтні 1942 р. щоб уникнути відправлення у Німеччину поступив до Сестренівської сільськогосподарської школи, де навчався до грудня. Після облави жандармерії з пошуку потенційних остарбайтерів утік зі школи та повернувся до рідного села. У березні 1943 р. почав працювати різноробочим на тютюновому складі у Козятині. 6 червня 1943 р. взятий на роботу до Німеччини. По дорозі у районі Кракова втік, повернувся до рідного

села. Там переховувався аж до приходу Червоної армії 1 січня 1944 р. У січні 1944 р. був мобілізований до лав РСЧА. Після 40-денної підготовки у 21 запасній стрілецькій дивізії направлений на фронт у 980 артполк 17 СД старшим топографістом-розвідником. У складі I, II та III Білоруських фронтів воював у Польщі (Варшава) та Німеччині (Кенігсберг). У червні – липні 1945 р. перебував на лікуванні у шпиталі 48 армії. Потім служив завідувачем діловодства військової комендатури м. Інстербург (з 1946 р. – Черняхівськ, нині – Калінінградська область РФ). У грудні 1945 р. демобілізований з лав ЧА.

Поступив на підготовчий відділ Бердичівського ДПІ. 1946 – 1951 рр. – навчався на історичному факультеті Київського державного університету ім. Т. Г. Шевченка (спеціальність «історія України», кваліфікація «історик»). За направленням Міносвіти УРСР у 1951 – 1952 рр. працював завідувачем кабінету марксизму-ленінізму Конотопського УІ.

Згідно постанови уряду УРСР про злиття Конотопського та Глухівського учительських інститутів 1 вересня 1952 р. зарахований на посаду асистента кафедри марксизму-ленінізму Глухівського УІ (переведений на нове місце роботи, потім обраний за конкурсом). Викладав основи марксизму-ленінізму.

За наказом Міносвіти УРСР звільнений 1 вересня 1955 р. у зв'язку з переводом на роботу до Полтавського ДПІ. За інформацією характеристики у 1953 – 1955 рр. склав три кандидатські іспити.

Нагороджений орденом Червоної Зірки (1945 р.), медалями «За отвагу» (1945 р.), «За взяття Кенігсберга» (1945 р.), «За победу над Германией в Великой Отечественной войне 1941 – 1945 гг.» (1945 р.).

Член ВЛКСМ у 1944 – 1951 рр. Член КПРС з 1952 р. Один з братів – був директором Дрогобицького ДПІ (станом на 1952 р.).

У персональній анкеті зазначено слабкий рівень володіння німецькою та англійською мовами.

(ВАГНПУ, ОСВ Я. В. Подпригорицука, 37 арк.).

Подшивайлов Михайло Михайлович народився 13 листопада 1960 р. у с. Нова Слобода Путивльського району Сумської області у селянській родині. У 1968 – 1976 рр. навчався у Путивльській СШ № 2. У 1976 – 1980 рр. навчався у Путивльському педучилищі ім. С. В. Руднева («вчитель молодших класів ЗОШ»). У 1980 – 1985 рр. навчався на фізичному факультеті Київському ордену Леніна та ордену Жовтневої Революції державному університеті ім. Т. Г. Шевченка (спеціальність «фізика», кваліфікація «фізик. оптика твердого тіла. викладач»).

За направленням Міносвіти УРСР 1 серпня 1985 р. призначений на посаду асистента кафедри фізики Глухівського державного педагогічного інституту ім. С. М. Сергеева-Ценського. Направлений на річне стажування при кафедрі фізики та електротехніки Київського держуніверситету ім. Т. Г. Шевченка (1 вересня 1987 – 1 вересня 1988 рр.). Проводив заняття із загальної фізики. Працював над науковою темою «Проявление электрон-фононного взаимодействия в кристаллах галоидных солей галлия с примесью полиатомных ионов». Склав кандидатські іспити з філософії та англійської мови, інформатики та обчислювальної техніки. Звільнений 12 жовтня 1988 р. у зв'язку зі вступом до цільової аспірантури в КДУ ім. Т. Г. Шевченка.

Член ВЛКСМ з квітня 1975 р. У персональній анкеті зазначено слабкий рівень володіння англійською мовою («зі словником»).

(ВАГНПУ, ОСВ М. М. Подшивайлова, пагінація відсутня)

Подшивайлова Лідія Іванівна народилася 10 березня 1961 р. у с. Соснівка Конотопського району Сумської області у селянській родині. В 1968 – 1976 рр. навчалася у Соснівській восьмилітці. У 1976 – 1980 рр. навчалася у Путивльському педагогічному училищі («вчитель початкових класів загальноосвітньої школи»). У 1980 – 1985 рр. навчалася на педагогічному факультеті Київського ДПІ ім. О. М. Горького (спеціальність «педагогіка і психологія», кваліфікація «викладач-дослідник з педагогіки та психології»).

За направленням МО УРСР 15 серпня 1985 р. призначена на посаду викладача кафедри педагогіки і психології Глухівського державного педагогічного інституту ім. С. М. Сергєєва-Ценського. Проводила заняття з педагогіки, історії педагогіки, методиці виховної роботи, основам педагогічної майстерності, методиці виховної роботи в піонерському таборі, етики та психології сімейного життя.

За листом МО УРСР направлена на стажування при кафедрі педагогіки і психології при Київському ордена Леніна та ордена Жовтневої Революції державному університеті ім. Т. Г. Шевченка (1 вересня 1988 – 1 вересня 1989 рр.). За період стажування склала кандидатські іспити та заліки з марксистсько-ленінської філософії, німецької мови, спеціальності 19.00.07 «вікова та педагогічна психологія», інформатики та основ обчислювальної техніки, педагогіки вищої школи.

Звільнена 12 жовтня 1989 р. у зв'язку з зарахування до аспірантури (з відривом від виробництва, спеціальність 19.00.07 «вікова та педагогічна психологія», КДУ ім. Т. Г. Шевченка).

Член ВЛКСМ з квітня 1975 р. У персональній анкеті зазначено слабкий рівень володіння німецькою мовою («зі словником»).

(ВАГНПУ, ОСВ Л. І. Подшивайлової, пагінація відсутня)

Поздняков Іван Іванович народився 11 квітня 1927 р. у с. Ісаакове (нині – Перевальський район Луганської області) у родині шахтаря. Батько загинув під час нещасного випадку на шахті ім. Лотікова у січні 1941 р. Із 1933 р. навчався у школах сіл Олексіївка та Михайлівка. У 1943 – 1945 рр. навчався у Ворошиловградському учительському інституті ім. Т. Г. Шевченка. У 1945 – 1960 рр. працював учителем математики, фізики та креслення у Комунарській СШ № 10 ім. О. М. Горького. У 1954 – 1957 рр. навчався на фізико-математичному факультеті Ворошиловградського ДПІ ім. Т. Г. Шевченка (спеціальність «математика», кваліфікація та звання «учитель математики середньої школи»). Із серпня 1960 р. асистент (з 1961 р. – старший викладач, з 1973 р. – доцент) кафедри вищої математики Комунарського гірничо-металургійного інституту (нині – Донбаський державний технічний університет, частково під контролем сепаратистів ЛНР). У 1961 – 1965 рр. – навчався у заочній аспірантурі АПН СРСР у Москві. 31 березня 1972 р. у вченій раді ННІ змісту та методів навчання АПН СРСР захистив дисертацію на здобуття наукового ступеня кандидата педагогічних наук. Рішенням ВАК СРСР 10 грудня 1975 р. затверджений у вченому званні доцента. Був автором 12 публікацій та однієї брошури «Множини і теоретико-множинна інтерпретація розв'язування рівнянь, нерівностей та їх систем (факультативний курс для середньої школи)».

30 вересня 1983 р. призначений на посаду доцента кафедри математики Глухівського державного педагогічного інституту ім. С. М. Сергєєва-Ценського. Викладав математику. Звільнений 19 серпня 1985 р. у зв'язку з обранням за конкурсом до іншого ВНЗ (Стахановський філіал Комунарського гірничо-металургійного інституту).

Безпартійний. У персональній анкеті зазначено слабкий рівень володіння німецькою мовою («читаю і перекладаю зі словником»).

(ВАГНПУ ОСВ І. І. Позднякова, 25 арк.)

Поляруш Олег Євгенович народився 5 січня 1940 року у с. Березівка Хмельницького району (нині – Маловисківський район) Кіровоградської області у селянській родині.

У липні 1957 р. – вересні 1959 р. – причіплювач тракторної бригади колгоспу ім. Орджонікідзе у с. Березівка.

З 1959 по 1964 рік навчався на філологічному факультеті Київського ордена Леніна державного університету ім. Т. Г. Шевченка (спеціальність «українська мова і література», кваліфікація «філолог. учитель української мови і літератури»).

За направленням Міносвіти УРСР 1 серпня 1964 року призначений на посаду асистента дитячої літератури Глухівського ДПІ. Хоча спочатку був розподілений у Макіївську школу-інтернат № 1, Кіровського р-ну, Донецької області. 1 вересня (жовтня) 1965 року призначений

старшим викладачем сучасної української мови, а з 7 вересня цього ж року – головою предметно-методичної комісії мов і літератури.

Викладав курс дитячої літератури в 3 і 4 класах. Працював над написанням дисертації «О. Довженко і народна творчість».

6 жовтня 1969 року звільнений з роботи у зв'язку зі вступом до аспірантури Київського ДПІ ім. О. М. Горького (спеціальність «українська література»)

У персональній анкеті зазначено слабкий рівень володіння німецькою мовою («зі словником»).

Член КПРС з квітня 1960 р.

(ВАГНПУ, ОСВ О. Є. Поляруша, 24 арк.).

Додаткова інформація: у 1972 р. в спецраді КДПІ ім. О. М. Горького захистив дисертацію «Народно-поетична основа творчості О. П. Довженка» та здобув науковий ступінь кандидата філологічних наук. Із 1 жовтня 1972 р. – старший викладач, з 1974 р. – декан філологічного факультету (впродовж десяти місяців) та проректор з наукової роботи Кіровоградського ДПІ. 1 серпня 1978 р. призначений на посаду ректора КрДПІ, на якій пропрацював до 2003 р. 1989 р. присвоєне вчене звання професора. 2014 р. вийшов на пенсію.

Нагороджений орденом «За заслуги» І ст. (2015 р.), «Знак почета».

Поляруш Тамара Іванівна (дівоче прізвище – Петрушанко) народилася 6 серпня 1941 року в с. Понорниця Понорницького району (нині – смт Коропського району) Чернігівської області у родині службовців.

Упродовж 1948 – 1958 років навчалася у Понорницькій середній школі. У вересні 1958 – серпні 1959 рр. – коректор та літпрацівник редакції Понорницької районної газети.

З 1959 по 1964 рік навчався на філологічному факультеті Київського ордена Леніна державного університету ім. Т. Г. Шевченка (спеціальність «українська мова і література», кваліфікація «філолог. учитель української мови і літератури»).

Під час навчання перебувала на річній стажувальній практиці з польської мови у Варшавському університеті (1963 – травень 1964 рр.).

1 серпня 1964 р. призначена на посаду асистента української мови Глухівського ДПІ. Збирала матеріали для гідронімічного атласу України та словника власних імен жителів Сумщини. Працювала над написанням дисертації «Топоніміка Сумщини» склала два кандидатські мінімуми. З 1 грудня 1967 р. – старший викладач.

1 листопада 1968 року звільнена з роботи у зв'язку зі вступом до аспірантури Інституту мовознавства ім. О. О. Потебні АН УРСР (спеціальність «Мови народів СРСР (українська мова)»).

У персональній анкеті зазначено слабкий рівень володіння німецькою («зі словником») та достатній польською мовами.

Член ВЛКСМ з травня 1955 р.

(ВАГНПУ, ОСВ Т. І. Поляруш, 19 арк.).

Додаткова інформація: У 1971 р. в спецраді Інституту мовознавства АН УРСР захистила дисертацію «Порівняльне дослідження словотворення, гідронімії, ойконімії і мікротопонімії (на матеріалах північно-східного Лівобережжя України)» та здобула науковий ступінь кандидата філологічних наук. Впродовж 1972 – 2011 рр. працювала на кафедрі української мови Кіровоградського педагогічного інституту (університету).

Попова Євгенія Трохимівна народилася 27 грудня 1914 р. у с. Володимирівка Благодатнівської волості Маріупольського повіту Катеринославської губернії (нині – Волноваський район Донецької області) у родині робітника. Батько приєднався до червоногвардійців, 1919 р. загинув. 1930 р. закінчила семилітню школу та короточасні курси при Мар'їнському педтехнікумі. 1930 – 1931 рр. – вчителька початкових класів Костянтинівської семирічної школи (нині – Мар'їнський район Донецької області), 1931 – 1932 рр. – вчителька початкових класів у с. Василівка (нині – Мар'їнський район Донецької області). 1932 – 1934 рр. – навчалася у Мар'їнському педтехнікумі. 1934 – 1936 рр. – працювала вчителькою 1-7 класів школи при заводі ім. Ворошилова (нині – Волноваський район

Донецької області.). 1936 – 1940 рр. – навчалася на шкільному факультеті Ленінградського ДПІ ім. Н. К. Крупської (спеціальність «педагогіка», кваліфікація «викладач педагогіки в педучилищі», звання «вчитель середньої школи»). 1940 – 1941 рр. – викладач педагогіки у Новомосковському ДПІ. У вересні 1941 р. вирушила в евакуацію на підводі (возом) з 2 дітьми, по дорозі отримала поранення у ноги та залишилася на лікування у районі Красноармійського (нині – Покровськ, Донецька область). Невдовзі територія Сталінської області була окупована німцями. Після часткового одужання перебралася додому до батьків у с. Володимирівка, де і перебувала до звільнення села Червоною армією у вересні 1943 р. Під час окупації ніде не працювала, допомагала матері по домашньому господарству. На фронті загинули двоє братів.

У жовтні 1943 – жовтні 1944 рр. – директор школи у с. Володимирівка. 1944 – 1948 рр. – викладач Слов'янського ДПІ (педагогіка; шкільна гігієна).

Наказом Міносвіти УРСР від 10 серпня 1948 р. переведена на роботу до Глухівського учительського інституту. 25 серпня 1948 р. призначена на посаду старшого викладача педагогіки. У 1947 – 1949 рр. в Українському НДІ педагогіки склала кандидатські іспити («педагогіка», «історичний та діалектичний матеріалізм», «німецька мова»). Звільнена з роботи 26 серпня 1953 р.

У персональній анкеті зазначено слабкий рівень володіння німецькою мовою.

Безпартійна.

(ВАГНПУ, ОСВ Є. Т. Попової, 15 арк.).

Приймак Іван Іванович народився 20 січня 1911 р. у с. Карабутів Конотопського повіту Чернігівської губернії (нині – Карабутове Конотопського району Сумської області) у селянській родині. 1928. р. закінчив Дубов'язівську школу. 1928 – 1931 рр. – навчався у Конотопському педагогічному технікумі. 1930 – 1931 рр. – вчитель Курїнської початкової школи (нині – Бахмацький район Чернігівської області). У травні – вересні 1931 р. – зав. Учбовою частиною курсів Наркомфіну з підготовки фінробітників у Конотопі. За направленням Конотопського райвно упродовж 1931 – 1934 рр. – директор Велико-Самбірської зразкової школи (Конотопський район). 1934 р. Конотопським райвно направлений на навчання до Українського інституту комуністичної освіти. Встиг закінчити один курс філософського факультету, 1935 р. ВНЗ було реорганізовано у бібліотечний. За направленням Наркомосвіти УСРР продовжив навчання в Київському державному університеті. 1935 – 1940 рр. – навчався на філологічному факультеті КДУ ім. Т. Г. Шевченка (спеціальність «українська мова і література», кваліфікація «філолог»). За направленням Наркомосвіти УРСР 15 серпня 1940 р. призначений на посаду викладача Конотопського ДПІ. На мовно-літературному факультеті викладав історію української мови та діалектологію.

7 липня 1941 р. направлений Конотопський райвійськоматом на шестимісячні інтендантські курси у Маріуполь. 12 серпня 1941 р. відряджений писарем у 2 маршевий батальйон. Коли було здане поповнення у 965 полк, повертаючись у свою частину на о. Хортиця потрапив у оточення. Був поранений у ногу. Потрапив у полон та був відправлений у табір до Кривого Рогу, де пробув 34 дні. При переведенні у Кіровоградський табір втік. Влаштувався до Тишківської філії Капітанівського цукрокомбінату (Новомиргородський гебіт, генеральна округа (бецирка) Миколаїв, райхскомісаріат «Україна»; нині – Кіровоградська область). У серпні 1942 р. прибув до батьків. Був заарештований гестапо, а потім відпущений. Працював на різних роботах у сільській общині с. Карабутів Дубов'язівського району (під німецькою окупацією – Конотопський гебіт, генеральна округа (бецирка) Чернігів, зона військової адміністрації). Восени 1943 р. працював інспектором Дубов'язівського РВНО. З 1 листопада 1943 р. – старший викладач Конотопського учительського інституту. Викладав вступ до мовознавства та історію української мови. У листопаді 1943 – лютому 1946 рр. – в. о. декана мовно-літературного факультету. Із січня 1946 р. до лютого 1949 р. був завідувачем кафедри української мови.

При КДУ ім. Т. Г. Шевченка у 1950 – 1952 р. склав кандидатські іспити («діалектичний та історичний матеріалізм», «німецька мова», «загальне мовознавство з історією лінгвістичних вчень», «історія української мови та сучасна українська мова», «українська діалектологія»).

Розпорядженням Міносвіти УРСР 1 вересня 1952 р. у зв'язку з об'єднанням вишів (Конотопського та Глухівського УІ) переведений на роботу до Глухівського учительського інституту на посаду старшого викладача кафедри української мови.

Наказом Міносвіти УРСР 28 серпня 1954 р. переведений до Херсонського ДПІ. У персональній анкеті зазначено слабкий рівень володіння німецькою та білоруською мовами. Член ВЛКСМ з 1928 до 1941 р. Безпартійний. (ВАГНПУ, ОСВ І. І. Приймака, 39 арк.).

Припутень (до травня 1983 року – Сапріна) Людмила Григорівна народилася 8 липня 1946 р. у с. Великий Бобрик Краснопільського району Сумської області у родині вчителя. 1957 р. родина переїхала до смт Близнюки на Харківщині. У 1964 р. закінчила Близнюківську СШ із золотою медаллю. У 1964 – 1970 рр. – навчалася у Дніпропетровському ордена Трудового Червоного Прапора медичному інституті (спеціальність «лікарська справа», кваліфікація «лікар»). Завдяки успішній участі у студентському конкурсі наукових робіт з суспільних наук рекомендована на викладацьку роботу і розподілена викладачем кафедри філософії та наукового комунізму Дніпропетровського медінституту (серпень – вересень 1970 р.). У вересні 1970 – серпні 1973 рр. аспірантка кафедри наукового комунізму Першого Московського медичного інституту. У 1973 – 1977 рр. – викладач кафедри філософії та наукового комунізму Дніпропетровського МІ. Рішенням ВР Київського ордена Леніна державного університету ім. Т. Г. Шевченка від 18 квітня 1977 р. присуджено науковий ступінь кандидата філософських наук. Автор понад десяти публікацій, серед них «Методические указания для выполнения контрольных работ студентами-заочниками по научному коммунизму» (Суми, 1979 р.).

У вересні 1980 – березні 1981 рр. – доцент кафедри марксизму-ленінізму Сумського філіалу Харківського політехнічного інституту (нині – Сумський державний університет). 24 лютого 1981 р. одержала сувору догану з занесенням в особову картку від Зарічного РК КПУ у Сумах.

1 квітня 1981 р. призначена на посаду викладача кафедри марксизму-ленінізму Глухівського державного педагогічного інституту ім. С. М. Сергеева-Ценського. 3 грудня 1981 р. – переведена на посаду старшого викладача, 1 вересня 1982 р. – обрана на посаду доцента. Викладала марксистсько-ленінську філософію, науковий комунізм. Рішенням ВАК СРСР від 15 лютого 1984 р. затверджена у вченому званні доцента. Звільнена 27 серпня 1984 р. у зв'язку з обранням за конкурсом в інший ВНЗ (Сумський філіал Харківського сільськогосподарського інституту ім. В. В. Докучаєва).

Член КПРС з травня 1976 р. У персональній анкеті зазначено високий рівень володіння німецькою мовою («вільно»). Мала військове звання (лейтенант запасу медичної служби). (ВАГНПУ ОСВ Л. Г. Припутень, 36 арк.).

Приходько Анатолій Вікторович народився 7 січня 1950 р. у Запоріжжі в робітничій родині. У 1957 – 1957 рр. – навчався у Запорізькій СШ № 40.

У вересні 1967 – жовтні 1968 рр. – працював шліфувальником Запорізького моторобудівного заводу. У листопада 1968 – листопаді 1970 рр. – проходив військову службу в лавах Радянської армії. Військове звання – ефрейтор. У березні – серпні 1971 р. – працював слюсарем Спецуправління № 569 «Котломонтаж».

У 1971 – 1975 рр. навчався на факультеті фізичного виховання Запорізького ДПІ (спеціальність «фізичне виховання», кваліфікація «вчитель фізичного виховання середньої школи»). Із листопада 1974 р. працював учителем фізвиховання Запорізької СШ № 65.

27 вересня 1977 р. призначений на посаду викладача ПМК з фізвиховання Глухівського державного педагогічного інституту ім. С. М. Сергеева-Ценського. 15 листопада 1977 тр. Звільнений за власним бажанням (причина – переїзд дружини на роботу у Бердянськ)

Кандидат в майстри спорту СРСР з боротьби, з 1963 р. займався у Запорізькому спортклубі «Будівельник».

Член ВЛКСМ з жовтня 1965 р. (ВАГНПУ, ОСВ А. В. Приходька, 11 арк.).

Просцов Олексій Михайлович народився 25 січня 1926 р. у с. Вязовка (нині – Михайлівська сільрада Кам'янського району Ростовської області РФ) в селянській родині. 1928 р. померла мати. 1933 – 1940 рр. – навчався у семирічній школі с. Стара Станиця (нині – Кам'янський район Ростовської області РФ) та с. Великий Суходол (нині – Сорокинський район Луганської області України, наразі контролюється сепаратистами ЛНР). 1940 р. – навчався у Краснодонській школі ФЗН. У квітні – жовтні 1941 р. – кріпильник штреку на шахті № 7 рудника Изварине Краснодонського району Ворошиловградської області. Під час німецької окупації працював у сільгоспобщині, а також на шахті 1-біс у с. Підгорне у Краснодонському районі Ворошиловградської області (під німецькою окупацією у складі зони військової адміністрації). Після звільнення Луганщини працював трактористом і шахтарем у Краснодоні. 1944 – 1945 рр. – перебував у лавах Червоної армії. Після восьмимісячного перебування у навчальному запасному полку у Грозному та Новоросійську був відправлений на фронт (сержант, командир мінометного відділення). Отримав призначення мінометного розрахунку (I Український фронт). Під час боїв у Польщі брав участь у артпідготовці напередодні прориву оборони супротивника біля м. Кросоно, воював у Карпатах, учасував у форсуванні Вісли. 18 лютого 1945 р. зазнав важкого поранення та втратив ногу. 1945 – 1947 рр. – навчався у Кам'янець-Подільському педучилищі, під час навчання тривалий час перебував у шпиталі. 1947 – 1949 рр. – навчався на історичному факультеті Кам'янець-Подільського державного учительського інституту (спеціальність «викладач історії 5-7 класів», кваліфікація «викладач історії», звання «вчитель середньої школи з правом викладання у 5-7 класах»). У той же час заочно навчався у Чернівецькій музичній школі по класу скрипки. 1949 – 1956 рр. – викладач співів і музики Кам'янець-Подільського педучилища. 1949 – 1951 рр. – навчався на історичному факультеті Кам'янець-Подільського ДПІ (спеціальність «історія», кваліфікація «викладач історії 5-10 класів», звання «учитель середньої школи»). 1953 р. закінчив факультативний курс з музичної грамоти в школі при згаданому виші. Автор близько 30 музичних творів, які отримали позитивну рецензію у Спільці композиторів України, деякі з них транслювалися по радіо. Три пісні схвалені управлінням культосвітніх установ при РМ УРСР.

У зв'язку з закриттям педучилища наказом Міносвіти УРСР переведений до Глухівського державного педагогічного інституту, де 7 вересня 1956 р. призначений на посаду викладача по класу скрипки. За даними характеристик заочно навчався у Київській консерваторії та перебував на посаді старшого викладача музики. Звільнений 23 серпня 1958 р. у зв'язку з обранням по конкурсу до Вінницького ДПІ. Нагороджений двома медалями «За отвагу».

Член ВЛКСМ з 1944 р. Член КППС з 1953 р.
(ВАГНПУ, ОСВ О. М. Просцова, 23 арк.).

Пушкар Тетяна Борисівна народилася 19 вересня 1947 р у Вахшському районі Таджикиської РСР (нині – Хатлонська область, Таджикистан) у родині службовців. У 1965 – 1969 рр. – студентка факультету російської мови та літератури Педагогічного інституту російської мови та літератури ім. Т. Г. Шевченка у м. Душанбе («вчитель російської мови та літератури»). У листопаді 1968 – грудні 1970 рр. – вчителька російської мови та літератури у СШ № 40 (колгосп «Москва», Колхозабадський район Таджикиської РСР; нині – район Джалоліддіна Балхі, Хатлонська область, Таджикистан). У грудні 1970 – грудні 1972 рр. – старший лаборант кафедри методики викладання російської мови та літератури Душанбинського ДПІ ім. Т. Г. Шевченка (нині – Таджикиський державний педагогічний університет імені Садриддіна Айні). У грудні 1972 – вересні 1978 рр. – викладач кафедри російської мови та літературного читання того ж ВНЗ. У вересні 1978 – жовтні 1981 рр. – аспірантка НДІ викладання російської мови у національній школі АПН СРСР. Із жовтня 1981 р. – викладач (з березня 1982 р. – старший викладач) кафедри лексики та стилістики Таджикиського державного педагогічного інституту російської мови і літератури (нині – Таджикиський державний інститут мов імені Сотіма Улугзода). 26 травня 1982 р. у вченій раді НДІ викладання російської мови у національній школі АПН СРСР, захистила дисертацію «Система

речевых упражнених при обучении диалогической речи учащихся начальных классов таджицкой школы» та здобула науковий ступінь кандидата педагогічних наук. Із липня 1983 р. – завідувач кафедри методики викладання російської мови (у серпні 1982 – липні 1983 рр. – в. о.).

28 вересня 1984 р. призначена на посаду старшого викладача кафедри мов і літератури Глухівського державного педагогічного інституту ім. С. М. Сергєєва-Цєнського. 25 вересня 1986 р. обрана завідувачем кафедри педагогіки і методики початкового навчання. Викладала курс сучасної російської мови, методику викладання російської мови в російських і національних школах. Звільнена 9 вересня 1987 року у зв'язку з обранням у інший ВНЗ.

Безпартійна. У персональній анкеті вказано слабкий рівень володіння німецькою й таджицькою мовами («читаю і перекладаю зі словником»).
(ВАГНПУ ОСВ Т. Б. Пушкар, 25 арк.).

-Р-

Равінг Сергій Олександрович народився 8 жовтня 1933 р. у м. Прокоп'євськ Кемеровської області у РФ в родині службовця.

У 1952 – 1955 рр. навчався на відділенні психології філософського факультету при Московському держуніверситеті ім. М. В. Ломоносова. Через хворобу перевівся на заочне відділення історико-філологічного факультету Томського ордена Трудового Червоного прапора державного університету ім. В. В. Куйбишева (нині – Томський державний університет, РФ), який закінчив 1961 р. (спеціальність «історія», кваліфікація «історик. вчитель історії середньої школи»).

У вересні – листопаді 1956 р. працював піонервожатим у Томській школі № 6. У листопаді – грудні 1956 р. працював учнем токаря на заводі. Із грудня 1956 р до серпня 1961 р. працював вихователем дитбудинку, вчителем історії та географії в одній зі шкіл Томської області. У листопаді 1961 р. – серпні 1962 р. – завуч школи у м. Яя Кемеровської області. У вересні 1962 р. призначений лаборантом кафедри філософії Томського ДУ. У вересні 1963 – вересні 1965 рр. – асистент тієї ж кафедри. Із жовтня 1965 р. викладач (у 1968 – 1972 рр. – старший викладач) кафедри філософії Кемеровського державного медичного інституту (нині – Кемеровський ДМУ, РФ). У вересні 1972 – серпні 1974 рр. – в. о. доцента кафедри філософії Ізмаїльського ДПІ (нині – Ізмаїльський державний гуманітарний університет). У вересні 1974 – 1975 рр. – старший викладач кафедри філософії Калузького ДПІ ім. К. Е. Цюлковського (нині – КДУ ім. К. Е. Цюлковського). Був на курсах підвищення кваліфікації у Ташкентському університеті (1968 р.; нині – Національний університет Узбекистану імені Мірзо Улугбека) та Київському ордена Леніна держуніверситеті ім. Т. Г. Шевченка (1973 р.).

22 лютого 1971 р. в Томському університеті захистив дисертацію на здобуття наукового ступеню кандидата філософських наук «Проблема свободы воли и ответственности»

11 вересня 1975 р. призначений на посаду старшого викладача кафедри марксизму-ленінізму Глухівського державного педагогічного інституту ім. С. М. Сергєєва-Цєнського. Викладав діалектичний та історичний матеріалізм. Звільнений 30 жовтня 1976 р. у зв'язку з обранням по конкурсу в інший ВНЗ (Севастопольський приладобудівельний інститут).

Член КПРС з жовтня 1968 р.
(ВАГНПУ, ОСВ С. О. Равінга, 17 арк.).

Раков Анатолій Хомич народився 6 серпня 1919 р. у Кременчуці Кременчуцького повіту Полтавської губернії (нині – Полтавська область) в родині робітника залізничного депо. 1922 р. батько помер. 1927 – 1937 рр. – навчався у семилітній школі в Кременчуці.

Між 1937 – 1946 рр. (вересень 1937 – грудень 1939 рр., березень 1940 – червень 1941 рр., червень 1946 – червень 1947 рр.) навчався на механічному відділенні фізико-математичного факультету Дніпропетровського державного університету (спеціальність «механіка», кваліфікація «науковий працівник механіко-математичних наук, викладач ВУЗу», звання «вчитель середньої школи»). 1939 р. пішов добровольцем на «фінський фронт». 7 липня 1941 р. пішов добровольцем до I комуністичного добровольчого полку (Вінницький напрям

Південно-Західного фронту). На початку серпня 1941 р. полк було оточено біля с. Підвисоке поблизу Умані, який після п'ятиденних боїв втратив командування і був розсіяний. При спробі виходу з оточення 6 серпня був затриманий німецьким патрулем біля с. Підвисоке (нині – Новоархангельський район Кіровоградської області) та направлений у табір для військовополонених в Умань. Також перебував у таборах в Тернівці, Гайсині та Вінниці, звідки на початку вересня 1941 р. разом з групою товаришів-студентів утік. 3 жовтня 1941 р. прибув до Кременчука (під німецькою окупацією – Кременчуцький гебіт, генеральна округа (бецирка) Київ, райхскомісаріат Україна). Зиму 1941 – 1942 рр. провів на нелегальному положенні у Кременчуці, Дніпропетровську, Дніпродзержинську, с. Аули (Дніпропетровська область). Створив підпільну групу у Кременчуці, після розкриття якої змушений був тікати з міста. У травні 1942 р. намагався перейти лінію фронту біля Лозової, однак початок нового німецького наступу завадив це втілити. Вирушив услід відступаючій ЧА і 2 вересня 1942 р. перейшов фронт (лінію розмежування сторін) у районі станиці *Полмякой* (? , нерозб.) біля м. Краснодар. Після перевірки Особливим відділом НКВС 56 армії зарахований до складу диверсійно-розвідувальної групи, у складі якої, а також індивідуально, провів 7 місяців у тилу ворога.

У березні 1943 р. Особливим відділом НКВС 56 армії направлений на курси молодших лейтенантів, по закінченню яких призначений командиром мінометного взводу 589 СП 216 СД. У грудні 1944 р. отримав звання старшого лейтенанта і посаду командира мінометної роти. У травні-вересні 1945 р. займав посаду військового слідчого 216 СД у Кенігсберзі. Участвував у боях у складі Південно-Західного, Північно-Кавказького, 4 Українського, 2 Прибалтійського, 2 та 3 Білоруських фронтів на території України, Росії, Польщі (Зембров, Августов) та Німеччини (Східна Пруссія). Був поранений та двічі контужений.

13 листопада 1945 р. демобілізований, після чого продовжив навчання в Дніпропетровському ДУ. 1946 – 1947 рр. – слухач аспірантури при кафедрі загальної математики ДДУ.

За направленням Міносвіти УРСР 15 серпня 1947 р. призначений викладачем математики Глухівського учительського інституту. 1 вересня 1951 р. переведений на посаду старшого викладача математики. На посадах асистента математики та старшого викладача математики викладав курси елементарної математики, аналітичної геометрії, вищої математики. Звільнений 25 серпня 1953 р. у зв'язку зі скороченням штатів.

Рішенням Кролевецького суду поновлений на роботі в Глухівський УІ на посаді викладача математики з 10 жовтня 1953 р. Звільнений 1 березня 1954 р. за власним бажанням.

Нагороджений орденами «Красная звезда» (1943 р.), «Красное знамя» (1943 р.), «Отечественная война» II ст. (1945 р.) та медалями «За оборону Кавказа», «За взяття Кенігсберга», «За победу над Германией в Великой Отечественной войне 1941 – 1945 гг.».

Член ВЛКСМ з 1936 по 1941 р. Перебував у ВКП(б) в 1940 – 1941 р. Знищив партквиток перебуваючи у полоні. Парткомісією Дніпропетровського облвиконкому визнаний таким, що «механічно вибув, з наданням права вступу на загальних підставах». Кандидат в члени ВКП (б) з 1950 (1951?) р.

У персональній анкеті зазначено слабкий рівень володіння німецькою мовою.

(ВАГНПУ, ОСВ А. Х. Ракова, 29 арк.).

Редька Іван Михайлович народився 23 квітня 1929 р. у с. Галиця Ніжинської округи (нині – Ніжинський район Чернігівської області) у селянській родині. У 1937 – 1949 рр. навчався у Галицькій СШ. 1949 р. призваний до лав Радянської армії. У серпні 1949 – травні 1950 рр. курсант школи зброї навчального загону ВМС Чорноморського флоту у Севастополі. Служив на кораблях Чорноморського (міноносець «Ловкий», Севастополь, травень 1950 – квітень 1952 рр.) та Балтійського (крейсер «Адмірал Лазарев», Таллінн, квітень 1952 – грудень 1954 рр.) флоту. У грудні 1954 – березні 1955 рр. працював у колгоспі села Галиця. У березні 1955 – березні 1957 рр. – інструктор, а до лютого 1958 р. секретар Лосинівського райкому комсомолу. У лютому 1958 – вересні 1960 рр. – інструктор Лосинівського райкому КПУ. У 1957 – 1962 рр. – студент юридично-економічного факультету Київського ордена Леніна державного університету ім. Т. Г. Шевченка (спеціальність «політична економія», кваліфікація «економіст. викладач політичної економії»). У жовтні 1967 – жовтні 1969 рр. – аспірант

кафедри політекономії суспільних факультетів того ж вишу. У жовтні 1969 – вересні 1971 рр. старший викладач політекономії Чернігівського ДПІ ім. Т. Г. Шевченка. 30 березня 1970 р. на засіданні вченої ради Київського держуніверситету захистив дисертацію та здобув науковий ступінь кандидата економічних наук. У вересні 1971 – грудні 1981 рр. – проректор по заочному навчанні Чернігівського ДПІ ім. Т. Г. Шевченка. Рішенням ВАК СРСР 31 грудня 1975 р. затверджений у вченому званні доцента. У грудні 1981 – вересні 1982 рр. – доцент кафедри філософії та політекономії того ж ВНЗ. Мав 12 наукових публікацій, серед яких «Движение чистого дохода и рентабельности колхозов в условиях интенсивного накопления основных фондов» (К., 1969), «До вивчення політичної економії» (Чернігів, 1976), «Модификация действия закона преимущественного роста производства средств производства в условиях НТР» (К., 1978).

23 вересня 1982 р. призначений на посаду доцента кафедри марксизму-ленінізму Глухівського державного педагогічного інституту ім. С. М. Сергєєва-Ценського. Викладав політичної економії. Звільнений 5 грудня 1983 р. у зв'язку обранням за конкурсом до Чернігівського філіалу Київського політехнічного інституту.

Член КПРС з лютого 1957 р. Був нагороджений медалями «За трудовую доблесть в честь 100-летия со дня рождения В. И. Ленина», нагрудним значком «Відмінник народної освіти УРСР». 23 грудня 1981 р. одержав сувору догану з занесенням в облікову картку. Мав військове звання капітан.

(ВАГНПУ ОСВ І. М. Редьки, 21 арк.).

Рижова Тамара Василівна народилася 10 липня 1926 р. у с. Бегоща Крупецької волості Рильського повіту Курської губернії (нині – Крупецький район Курської області РФ) у родині вчителів. 1930 р. сім'я переїхала до с. Шалигіне (нині – Глухівський район) 1933 – 1941 рр. – навчалася у Шалигінській СШ. Під час німецької окупації родина переїхала до с. Бегоща (зона військової адміністрації), де займалися сільським господарством. 1943 – 1945 рр. – навчалася на фізико-математичному факультеті Глухівського учительського інституту. 1945 – 1946 рр. – вчитель фізики і математики Борщовицької семилітньої школи Ново-Яричівського (нині – Пустомитівського) району Львівської області. 1946 – 1951 рр. – навчалася на фізико-математичному факультеті Львівського ДУ ім. І. Франка (спеціальність «фізика», кваліфікація «фізик»). 1951 – 1953 рр. – вчителька фізики Комарнівської СШ Дрогобицької області. 1953 р. вийшла заміж та переїхала до Києва. 1953 – 1954 рр. – вчителька фізики у Київській СШ № 71. Після розлучення переїхала до Глухова. 1954 – 1956 рр. – вчителька фізики школи робітничої молоді № 1 у Шостці.

1 вересня 1956 р. призначена на посаду асистента кафедри математики Глухівського ДПІ. Викладала Аналіз нескінченно малих, методика математики, елементарна математика, керувала практикумом з моделювання, Наближені обчислення, номографії, геодезичним роботам. Була співавтором посібника «Изготовление наглядных пособий по математике в мастерской средней школы».

Звільнена 6 серпня 1959 р. у зв'язку з ліквідацією фізико-математичного факультету.

У персональній анкеті зазначено слабкий рівень володіння англійською мовою.

Член ВЛКСМ у 1949 – 1953 рр. Безпартійна.

(ВАГНПУ, ОСВ Т. В. Рижової, 16 арк.).

Роман Олена Павлівна народилася 29 травня 1954 р. у м. Миколаїв Дрогобицької (нині – Львівської) області у родині службовців. Батько працював директором Ічнянського спиртзаводу на Чернігівщині.

У 1961 – 1970 рр. навчалася у Ічнянській СШ № 5. У лютому 1970 – серпні 1972 рр. – концертмейстер, викладач по класу фортепіано Ічнянської дитячої музичної школи.

У 1972 – 1976 рр. навчалася на музично-педагогічному факультеті Ніжинського ордена Трудового Червоного прапора ДПІ ім. М. В. Гоголя (спеціальність «музика і співи», кваліфікація «вчитель музики і співів»).

За направленням Міносвіти УРСР 16 серпня 1976 р. призначена викладачем по класу фортепіано Глухівського державного педагогічного інституту ім. С. М. Сергєєва-Ценського.

Звільнена 19 листопада 1979 р. у зв'язку з переїздом чоловіка на нове місце проходження військової служби (Лебедин).

У персональній анкеті зазначено слабкий рівень володіння англійською мовою («зі словником»).

Член ВЛКСМ з травня 1968 р.
(ВАГНПУ, ОСВ О. П. Роман, 10 арк.).

Романов Олексій Олексійович народився 8 березня 1954 р у м. Кемерово (РФ) у родині службовців. 1962 року сім'я переїхала до Семипалатинська (нині – Семей, Казахстан), а у 1968 р. – до Глухова. 1971 року закінчив одну з глухівських середніх шкіл. У 1971 – 1976 рр. навчався на історико-педагогічному факультеті Курського ДПІ (спеціальність «історія і педагогіка», кваліфікація «учитель історії та суспільствознавства, методист з виховної роботи»; нині – Курський держуніверситет). У вересні 1976 – липні 1977 рр. – вчитель історії та організатор позакласної та позашкільної роботи у Весновській СШ Калінінградської області РРФСР.

27 серпня 1977 р. призначений асистентом кафедри педагогіки і психології Глухівського державного педагогічного інституту ім. С. М. Сергєєва-Ценського. Звільнений у травні 1978 р. у зв'язку з призовом на військову службу (старший сержант, командир відділення у в/ч 52947 Прикарпатського військового округу). У зв'язку з демобілізацією 11 листопада 1979 року поновлений на своїй посаді. Викладав основи педагогіки, практикум з методики виховної роботи, спецкурс «Класний керівник». У вересні 1980 – серпні 1982 рр. – стажер-дослідник відділу методології та історії педагогіки НДІ педагогіки УРСР. У вересні 1982 – серпні 1983 рр. – аспірант річної аспірантури НДІ педагогіки УРСР. Захистив дисертацію на здобуття наукового ступеня кандидата педагогічних наук (диплом одержав у травні 1984 р.). Звільнений 31 серпня 1984 р. у зв'язку з обранням за конкурсом в інший ВНЗ (Павлоградський ДПІ, Казахська РСР).

Член КПРС з грудня 1980 р. Член ВЛКСМ з 1968 р. У персональній анкеті зазначено слабкий рівень володіння англійською мовою («читаю і перекладаю зі словником»)
(ВАГНПУ ОСВ О. О. Романова, 51 арк.).

Додаткова інформація: У період з 1984 до 1999 рр. працював на різних посадах (доцент, професор, декан гуманітарного факультету) у Павлоградському ДПІ та Павлоградському університеті ім. С. Торайтирова. У 1988 р. брав участь у підготовці та проведенні Всесоюзного з'їзду працівників народної освіти, нагороджений грамотою Держосвіти СРСР. 1998 р. у спецраді КазПУ ім. Абая (Алмати, Казахстан) захистив дисертацію на здобуття наукового ступеня доктора педагогічних наук. 2000 р. ВАК РФ затвердив його у цьому званні. У 1999 р. перейшов на роботу до Рязанського держуніверситету ім. С. О. Єсеніна. Посідав посади професора кафедри педагогіки. Був завідувачем декількох кафедр (кафедри дошкільної педагогіки та психології; загальної та спеціальної педагогіки; загальної педагогіки та технологій дошкільної і початкової освіти; педагогіки та педагогічної освіти). У 2001 – 2008 рр. – директор НДІ педагогіки та психології при згаданому ВНЗ. Головний редактор наукового часопису «Психолого-педагогический поиск», входив до редколегій журналів «Історико-педагогический ежегодник» та «Історико-педагогический журнал», «Вісник Глухівського національного педагогічного університету імені Олександра Довженка. Серія: Педагогічні науки». Підготував більше 10 кандидатів педнаук. Також входив до складу двох докторських спецрад з педагогіки, член Наукової ради з проблем історії освіти та педагогічної науки Російської академії освіти (Москва, РФ), дійсний член (академік) Академії педагогічних та соціальних наук та Міжнародної академії наук педагогічної освіти (Москва, РФ). Одним з напрямів наукових досліджень стало вивчення проблем гендерної соціалізації та гендерної педагогіки. Автор понад 200 наукових публікацій, серед них: «Предупреждение девиантного поведения девочек подросткового возраста. Факты. Концепции. Проблемы» / Под ред. А. А. Романова. – Рязань: РГУ, 2005. – 338 с. (Автори: А. А. Романов, И. В. Атюскина, И. П. Башкатов, С. А. Завражин, Б. Л. Сова); «Воспитание подростков с девиантным поведением: история, теория, опыт» / Под ред. А. А. Романова, С. А. Завражина. – Рязань: РГУ, 2006. – 342 с. (Автори: А. А. Романов, С. А. Завражин, Е. В. Воронова, Б. Л. Сова).

Нагороджений нагрудник знаком «Почетный работник высшего профессионального образования Российской Федерации», грамотами ректорату Рязанського університету, адміністрації м. Рязань, МОН РФ, медаллю «70 лет Рязанской области», знаком «За вклад в развитие университета», знаком губернатора Рязанської області «За усердие».

Детальніше: <http://old-2014.rsu.edu.ru/zh-hans/node/1103>;

<http://ppsearch.narod.ru/Romanov.html>

Рубан Віктор Павлович народився 29 травня 1930 р. у Нікополі Криворізької округи (нині – Дніпропетровська область) у родині військовослужбовця. 1937 р. родина переїхала до м. Горький (нині – Нижній Новгород, РФ), 1939 р. – до Чити (РФ), 1944 р. – Харкова. Після демобілізації батька родина опинилася у селищі Бесарабська (до 1957 р. – Романівка, Молдова), там В. П. закінчив семилітню школу. 1950 – 1953 рр. – перебував у лавах Радянської армії (військове звання – старший сержант). 1955 р. закінчив 10 класів середньої школи. 1955 – 1960 рр. – навчався у Кишинівському ДПІ імені Іона Крянге (спеціальність «фізичне виховання», кваліфікація та звання «вчитель фізвиховання, анатомії та фізіології людини середньої школи»). У 1954 – 1961 рр. – вчитель фізвиховання Бессарабської СШ.

26 серпня 1961 р. після обрання по конкурсу призначений викладачем фізвиховання Глухівського ДПІ. У персональній характеристиці сказано, що був автором низки статей, однієї брошури та склав кандидатські іспити.

18 серпня 1966 р. звільнений у зв'язку «з обранням по конкурсу до іншого вузу».

1956 – 1959 рр. – член бюро Бессарабського райкому комсомолу.

Член КПРС з грудня 1960 р.

(ВАГНПУ, ОСВ В. П. Рубана, 20 арк.).

– Т –

Тарасенко Іван Кіндратович народився 8 березня 1923 р. у с. Нижнє Стародубського повіту Гомельської губернії РСФРР (нині – Стародубський район Брянської області РФ) у селянській родині. 1941 р. закінчив середню школу у с. Велика Топаль (нині – Клинцівський район Брянської області РФ). Після невдалої спроби поступити до Іркутського військового училища повернувся додому. У серпні 1941 – вересні 1943 рр. – перебував на окупованій території у селищі Білоусово Стародубського району Брянської області, працював у сільському господарстві. У вересні 1943 р. був мобілізований до лав Червоної армії. Був стрільцем 446 СП 397 СД ІІ Білоруського фронту. 26 листопада 1943 р. був тяжко поранений в грудну клітину і до травня 1944 р. перебував у шпиталі в Клинцях. Був комісований та визнаний непридатним до несення військової служби. У 1944 – 1948 рр. навчався на історичному факультеті Новозибківського ДПІ (спеціальність «історія», кваліфікація «викладач історії», звання «вчитель середньої школи»).

У серпні 1948 вересні 1956 рр. працював вчителем історії та психології у Злинківській СШ № 1 (Брянська область РФ). У 1953 – 1957 рр. – навчався в заочній, а потім денній аспірантурі Московського обласного педагогічного інституту ім. Н. К. Крупської (нині – Московський державний обласний університет). У січні 1958 – січні 1963 рр. – працював завідувачем кафедри педагогіки та психології Череповецького ДПІ (нині – Череповецький держуніверситет). 2 липня 1960 р. на засіданні ВР Московського міського педагогічного інституту ім. В. П. Потьомкіна захистив дисертацію «Активизация мыслительной деятельности учащихся на уроках истории» та здобув науковий ступінь кандидата педагогічних наук. У січні 1963 – грудні 1967 рр. старший викладач та завідувач кафедри педагогіки та психології Новозибківського ДПІ. Рішенням ВАК СРСР від 12 червня 1965 р. затверджений у вченому званні доцента. У грудні 1967 – листопаді 1968 рр. – доцент кафедри методики початкової освіти та психології Могильовського ДПІ (нині – Могильовський ДУ ім. А. О. Кулешова, РБ). У листопаді 1968 – серпні 1969 рр. – доцент кафедри педагогіки і психології Белгородського ДПІ (нині – Белгородський державний національний дослідницький університет, РФ). У серпні 1969 р. – листопаді 1973 рр. – доцент кафедри педагогіки і психології Новозибківського ДПІ. У листопаді 1973 – вересні 1975 рр. – доцент кафедри педагогіки і психології Ніжинського ордену

Трудового Червоного Прапора державного педагогічного інституту ім. М. В. Гоголя. У вересні 1975 – вересні 1977 рр. завідувач кафедри педагогіки і психології Мозирського ДПІ ім. Н. К. Крупської (нині – Мозирський ДПУ ім. І. П. Шамякіна, РБ). У вересні 1977 – вересні 1979 рр. – доцент кафедри педагогіки і психології Ніжинського педінституту. У вересні 1979 – вересні 1987 рр. – доцент кафедри психології Полтавського ДПІ ім. В. Г. Короленка (нині – Полтавський НПУ ім. В. Короленка). Був автором близько 30 наукових робіт. Розробив спецкурс з методів дослідження особистості.

8 вересня 1987 р. обраний на посаду доцента кафедри педагогіки і психології Глухівського державного педагогічного інституту ім. С. М. Сергеева-Ценського. Звільнений 15 вересня 1991 р. у зв'язку переходом на роботу в інший ВНЗ.

Був нагороджений медаллю «За боевые заслуги», орденом «Отечественная война» I ст., медаллю «Ветеран труда».

Член КПРС з листопада 1957 р. У персональній анкеті зазначено слабкий рівень володіння німецькою мовою («читаю і перекладаю зі словником») та середній рівень володіння білоруською мовою.

(ВАГНПУ ОСВ І. К. Тарасенка, 19 арк.)

Тер-Унанян Беніамін Амазаспович народився 24 червня 1931 року в Казані (РФ) у родині службовця.

У 1944 – 1947 рр. – був вихованцем-музикантом Новосибірського піхотного училища (РРФСР). 1948 р. після закінчення семилітки поступив курсантом на судномеханічне відділення Пермського річкового училища, яке закінчив 1953 р. (РРФСР). У травні – жовтні 1953 р. – помічник механіка пароплава на Камському річковому пароплаванні (РРФСР). У листопада 1953 – серпні 1956 рр. – за рішенням Пермського обкому партії направлений старшим механіком з механізації трудомістких процесів у Ленінську МТС Пермсько-Сергінського району Пермської області (РРФСР). У серпні 1956 р. – серпні 1959 р. – перший секретар Пермсько-Сергінського райкому комсомолу. У вересні 1959 р. – липні 1963 р. – слухач Свердловської вищої партійної школи (РРФСР). У серпні – грудні 1963 р. – асистент кафедри філософії Свердловського ДПІ (нині – Уральський ДПУ, РФ). Із грудня 1963 р. до вересня 1965 р. працював інструктором Арамільського МРО «Сільгосптехніка» (Свердловська область, РРФСР). У жовтні 1965 – вересні 1968 рр. – аспірант кафедри політекономії Свердловського ДПІ. Із жовтня 1968 р. почав працювати на кафедрі політекономії СДПІ на посаді асистента (з липня 1970 р. – старший викладач). Із листопада 1971 р. в. о., а з березня 1972 р. завідувач кафедри політекономії СДПІ. 4 травня 1970 р. у спецраді Пермського ордена Трудового Червоного прапора ДУ ім. О. М. Горького захистив дисертацію на здобуття наукового ступеня кандидата економічних наук (затверджена ВАК СРСР 3 листопада 1971 р.). 27 липня 1973 р. затверджений ВАК СРСР у вченому званні доцента. Станом на 1975 р. мав 22 публікації (17 статей і тез, редактор 2 збірників праць та 2 навчальних посібників), керівник 3 та учасник 4 госпдоговірних тем.

1 жовтня 1975 р. призначений на посаду доцента політекономії кафедри марксизму-ленінізму Глухівського педінституту. На час відрядження завідувача кафедри Хмари Анатолія Васильовича (п'ятимісячне стажування в МДУ ім. М. В. Ломоносова) з 1 лютого до 1 липня 1976 р. виконував його обов'язки. Сам перебував на стажуванні в Київському університеті з 10 лютого до 1 липня 1978 р. У 1976 – 1978 рр. обіймав посаду завідувача кафедри марксизму-ленінізму. Його обов'язки на час відрядження покладено виконувати на доц. І. Свистулу. 24 лютого 1977 р. на ім'я ректора Глухівського педінституту І. Качана надійшов лист з Міносвіти СРСР з проханням направити Б. А. у якості радника викладача марксизму-ленінізму на Кубу за 2-річним контрактом. Звільнений 27 серпня 1978 р. у зв'язку з «обранням по конкурсу в інший вуз».

У персональній анкеті зазначено факт володіння англійською мовою.

Член КПРС з травня 1956 р. Член ВЛКСМ з 1948 по 1959 рр. У 1956 – 1959 рр. – член бюро РК КПРС Пермсько-Сергінського району. 1957 – 1959 рр. – кандидат в члени Пермського обкому ВЛКСМ.

(ВАГНПУ, ОСВ Б. А. Тер-Унаняна, 24 арк.)

Терентьєв Олександр Гурійович народився 27 березня 1938 р. у с. Канаш Нижньотавдинського району Тюменської області РФ у селянській родині, за національністю чуваш.

У 1955 – 1960 рр. – навчався на відділенні математики фізико-математичного факультету Тюменського ДПІ (нині – Тюменський держуніверситет, РФ; спеціальність «математика і креслення», кваліфікація «вчитель математики і креслення середньої школи»). У жовтні 1960 – вересні 1961 рр. – асистент кафедри математики Тюменського ДПІ. У вересні – жовтні 1961 р. – викладач математики Кунгурського автомеханічного технікуму (РРФСР). У жовтні 1961 – жовтні 1966 рр. – асистент кафедри математики Магнітогорського гірничо-металургійного інституту (нині – Магнітогорський ДТУ ім. Г. І. Носова, РФ). У жовтні 1966 – жовтні 1969 рр. – навчання в цільовій аспірантурі кафедри вищої математики Іжевського механічного інституту (нині – Іжевський ДТУ ім. М. Т. Калашникова). Із 1 жовтня 1969 р. – старший викладач кафедри вищої математики того ж ВНЗ, з 1 грудня 1971 р. – в. о. доцента. У лютому – червні 1974 р. – в. о. завідувача кафедри.

1 вересня 1970 р. у спецраді Львівського ордена Леніна держуніверситеті ім. І. Франка захистив дисертацію «Некоторые вопросы теории линейных функционально-дифференциальных операторов» та здобув науковий ступінь кандидата фізико-математичних наук. Рішенням ВАК СРСР від 21 лютого 1973 р. затверджений у вченому званні доцента.

31 серпня 1977 р. призначений як обраний вченою радою на посаду доцента кафедри математики Глухівського державного педагогічного інституту ім. С. М. Сергєєва-Ценського. Звільнений за власним бажанням 4 листопада 1977 р. (обраний за конкурсом доцентом кафедри математичного аналізу у Магнітогорському ДПІ).

У персональній анкеті зазначено слабкий рівень володіння німецькою мовою («читаю і перекладаю зі словником»).

Безпартійний. Був членом ВЛКСМ.

(ВАГНПУ, ОСВ О. Г. Терентьєва, 16 арк.).

Тимофєєв Володимир Олександрович народився 27 жовтня 1946 р. у м. Куйбишев (Татарська АРСР, РРФСР) 1969 р. закінчив механіко-математичний факультет Казанського університету (спеціальність «механіка»). Кандидат фізико-математичних наук. Мав 59 статей та 1 монографію. Працював головним спеціалістом системи автоматизованого проектування і розрахунку проектного інституту Архангельська (РРФСР).

19 серпня 1986 р. обраний на посаду доцента кафедри математики Глухівського державного педагогічного інституту ім. С. М. Сергєєва-Ценського. Звільнений 20 серпня 1986 р. як такий, що не приступив до роботи.

Безпартійний. Мав військове звання лейтенант запасу.

(ВАГНПУ, ОСВ В. О. Тимофєєва, пагінація відсутня).

Тимонін Михайло Олександрович народився 25 вересня 1914 р. в селі Ачі Мензелінського повіту Уфимської губернії (нині – Нижньокамський район, Республіка Татарстан, РФ) у селянській родині. Батько помер 1915 р. Вітчим, Медведєв Микола Фомич, 1931 р. залишив родину і повернувся до Кременчука, де 1933 р. помер. У 1921 р. родина переїхала до сибірського с. Владимировка (нині – село міського округу Славгород, Алтайський край, РФ).

У 1937 – 1946 рр. – навчався на факультеті (віділенні) первинної обробки луб'яних волокон Костромського текстильного інституту (нині – Костромський державний технологічний університет, РФ; спеціальність «первинна обробка луб'яних волокон», кваліфікація «інженер-технолог»).

У травні 1924 – листопаді 1926 рр. – підпасок у с. Владимировка. У 1926 – 1929 рр. навчався у Ново-Драченинській початковій школі (Чумишський район, Алтайський край, РСФРР). У липні 1930 – січні 1931 рр. – учень Славгородської школи колгоспної молоді (Алтайський край, РСФРР). У січні 1931 – квітні 1932 рр. – навчався у Славгородському педагогічному технікумі. У серпні 1932 – липні 1934 рр. – рахівник колгоспу «Ключи» (с. Ачі, Шереметський район,

Алтайський край, РСФРР). У жовтні 1934 – липні 1937 рр. – навчався у Костромському текстильному робітфаці. У жовтні 1934 – липні 1935 рр. – рахівник паливної контори Костромських льонофабрик. У вересні 1937 – листопаді 1941 рр. – студент Костромського текстильного інституту. Два з половиною роки був Сталінським стипендіатом.

У листопаді 1941 – березні 1942 рр. – мінометник 1342 полку Ярославської комуністичної дивізії (234 СД, Калінінський фронт). 22 березня 1942 р. біля м. Веліж (Смоленська область РРФСР) був поранений. У березні – травні 1942 рр. – перебував на лікування у шпиталі № 1390 (м. Муром, Горьківська область, РРФСР). У травні 1942 – квітні 1943 рр. – рядовий, писар 20 запасної СД (Казань, РРФСР). У квітні 1943 – жовтні 1945 рр. – рядовий, писар 57 окремого дорожно-будівельного батальйону Ленінградського фронту. У грудні 1945 – липні 1946 рр. – студент Костромського текстильного інституту. У січні 1947 р. призначений молодшим науковим співробітником ВНДІ луб'яних культур у Глухові. У 1948 – 1951 рр. – аспірант ВНДІЛК. У 1952 р. захистив дисертацію та здобув науковий ступінь кандидата технічних наук. 5 червня 1954 р. рішенням ВАК СРСР затверджений у вченому званні старшого наукового співробітника за спеціальністю «Технологія луб'яних культур». У квітні 1971 р. захистив дисертацію та здобув науковий ступінь доктора технічних наук. Входив до складу докторської спецради з технічних наук Д.063.89.01 при Костромському технологічному інституті. Був членом науково-технічної ради Міністерства сільського господарства СРСР, Міністерства легкої промисловості УРСР та Міністерства легкої промисловості СРСР.

Із грудня 1952 р. – старший науковий співробітник, а з квітня 1958 р. – завідувач лабораторією технології ВНДІЛК. У лютому 1960 р. призначений заступником директора ВНДІЛК з наукової роботи. На цій посаді залишався до 1 жовтня 1979 р. Перебував у наукових відрядженнях у Польщі (12 днів, 1973 р.) та Угорщині (29 днів, 1967 р.).

Доктор технічних наук, старший науковий співробітник. Автор 110 наукових робіт (серед них редагування монографії «Конопля» 1963 р., 1978 рр.), у т. ч. 9 державних стандартів та 11 винаходів та з питань оцінки якості лубоволокнистої сировини та первинної обробки луб'яних волокон. Підготував 4 кандидатів технічних наук.

1 жовтня 1979 р. призначений на посаду професора, завідувача кафедри математики і теоретичної механіки Глухівського державного педагогічного інституту ім. С. М. Сергєєва-Ценського. Викладав курс теоретичної механіки, опір матеріалів, основи наукових досліджень. Учасник Всесоюзного семінару-наради завідувачів математичних кафедр педагогічних інститутів СРСР (16-27 грудня 1980 р.). Із 1 липня 1981 р. – завідувач кафедри загальнотехнічних дисциплін. Рішенням ВАК СРСР 6 липня 1982 р. присвоєне вчене звання професора. Звільнений 11 січня 1984 р. з посади завідувача кафедри за власним бажанням. Звільнений з посади професора 14 липня 1987 р. у зв'язку з виходом на пенсію.

Був нагороджений медалями «За оборону Ленінграда» (15 вересня 1943 р.), «За победу над Германией в Великой Отечественной войне 1941 – 1945 гг.» (16 квітня 1946 р.), «Двадцать лет Победы в Великой Отечественной войне 1941 – 1945 гг.» (30 листопада 1966), «За доблестный труд. В ознаменование 100-летия со дня рождения Владимира Ильича Ленина» (27 березня 1970 р.), «50 лет Вооружённых Сил СССР» (27 квітня 1971 р.), орденом «Знак Почета» (1971 р.) та значком «Відмінник соціалістичного сільського господарства» (1974 р.).

Мав нагороди на радянських виставках як учасник (1955, 1967, 1971 рр.), почесну грамоту і премію ВДНГ УРСР (1961 р.), бронзову медаль ВДНГ СРСР (1972 р.), срібні медалі ВДНГ СРСР (1964 р., 1975 р.).

Член ВКП(б) з липня 1946 р. Член ВЛКСМ у 1938 – 1942 рр. У персональній анкеті зазначено слабкий рівень володіння англійською та німецькою мовами («читаю і перекладаю зі словником»).

(ВАГНПУ, ОСВ М. О. Тимоніна, 52 арк.).

Ткаченко Василь Карпович народився 31 грудня 1910 року у с. Кирилівка Костянтіноградського повіту Полтавської губернії (нині – Красноградський район Харківської області) у селянській родині. Батьки працювали в маєтку пана Стрілецького (батько – конюх,

мати – кухарка). У 1918 – 1921 рр. – навчався у початковій школі с. Кирилівка. У 1925 – 1927 рр. – навчався у семилітній школі в Краснограді.

У жовтні 1927 – серпні 1931 рр. – навчався в Красноградському педтехнікумі (нині – педколедж). Серпень 1931 – жовтень 1936 рр. – за направленням працював учителем історії та географії Щербинівської школи № 3 (Держинський район, Сталінська область). У жовтні 1936 – листопаді 1938 рр. – на військовій службі у лавах РСЧА, курсант ветеринарного відділення окружної військово-навчальної кузні у Харкові. Із листопада 1938 р. до 11 жовтня 1941 рр. – працював за направленням Сталінського ОблВНО на попередньому місці роботи (учитель історії та географії Щербинівської СШ № 3). З 12 жовтня 1941 до 24 липня 1942 р. – у лавах РСЧА. Спочатку був червоноармійцем 23 стрілецької бригади Волховського фронту. Після того, як 22 січня 1942 р. одержав обмороження кистей обох рук, був переведений до евакошпиталю № 1724 у Челябінськ. Після демобілізації (24 липня 1942 р.) і до червня 1944 р. – перебував у Челябінській обласній лікарні для інвалідів війни. Одержав інвалідність І групи. У 1942 р. поступив на заочне відділення історичного факультету Челябінського ДПІ (нині – Південно-Уральський державний гуманітарно-педагогічний університет, РФ), де склав іспити за три курси. Після повернення в Україну, у 1944 – 1946 рр. – навчався на історичному факультеті Харківського ДПІ ім. Г. С. Сковороди (спеціальність «історія», кваліфікація «вчитель історії середньої школи»). 1946 – 1949 рр. – в аспірантурі при кафедрі марксизму-ленінізму Харківського ДПІ.

За направленням Міносвіти УРСР з 25 серпня 1950 р. – старший викладач основ марксизму-ленінізму Конотопського учительського інституту. Направлення одержав замість **Новоплянської Р. Й.**, призначення якої до Конотопського УІ було відмінено, у зв'язку з її участю в конкурсах у Харківському гірничому інституті та Запорізькому інституті с/г машинобудування. 1 вересня 1951 р. переведений на посаду асистента.

1 вересня 1952 р. у зв'язку зі злиттям Конотопського з Глухівським учительським інститутом, переведений (зарахований) на посаду старшого викладача основ марксизму-ленінізму Глухівського УІ. З 1 лютого 1953 р. – 1 лютого 1954 р. – направлений у відрядження на річні курси дисертантів як слухач інституту підвищення кваліфікації викладачів марксизму-ленінізму при КДУ ім. Т. Г. Шевченка. 18 листопада 1954 р. у Вченій раді названого закладу захистив дисертацію «Коммунистическая партия Советского Союза в борьбе за воссоздание машиностроительной промышленности в 1921 – 1925 гг. (на материалах Украины)» та здобув науковий ступінь кандидата історичних наук. З 1 вересня 1968 р. – в. о. доцента кафедри марксизму-ленінізму.

Автор історико-краєзнавчого нариса про Глухів, виданого у Харкові у 1968 р. та статті про Глухів до «Історії міст і сіл УРСР». 13 серпня 1971 р. вибув зі складу співробітників ГДПІ у зв'язку зі смертю.

Нагороджений медаллю «За боевые заслуги» (вересень 1945 р.), значком «Відмінник народної освіти УРСР» (8 травня 1965 р.).

У персональній анкеті зазначено слабкий рівень володіння англійською та німецькою мовами.

Член ВКП (б) з травня 1941 р. Член ВЛКСМ у 1929 – 1937 рр.
(*ВАГНПУ, ОСВ В. К. Ткаченка, 67 арк.*).

Ткачов Іван Михайлович народився 23 липня 1921 р. на хуторі Микитський (у 1960-х рр. – Ямпільський рн, Сумської області) у селянській родині. 1934 – 1937 рр. – навчався у семилітній школі с. Підвоття.

У 1937 – 1941 рр. – навчався на паровозному факультеті Ленінградського механічного технікуму залізничного транспорту (РРФСР, спеціальність «технік-механік паровозного господарства»). У серпні 1941 р. – грудні 1943 р. – працював за направленням на Амурській залізниці в РРФСР. Був помічником машиніста паровоза, техніком техбюро паровозного депо у м. Сковородіно Читинської області РРФСР. У січні – серпні 1944 р. – кореспондент газети «Амурский железнодорожник» у м. Свободний (нині – Амурська область РФ). Із 18 вересня 1944 р. – у лавах РСЧА. До липня 1945 р. – старший писар 45 мінометної бригади ІІ Українського фронту. Воював на території Румунії, Угорщини, Польщі, Чехословаччини та

Австрії. У липні 1945 р. – липні 1946 рр. – зав. справами спецчастини 45 мінометної бригади Львівського військового округу. Демобілізований 15 серпня 1946 р. У 1946 – 1948 рр. – навчався на філологічному факультеті Львівського державного університету ім. І. Франка. Через поганий стан здоров'я навчання полишив. Переїхав до своєї родини у Калуш де працював завідувачем відділу кадрів Калуського торгу (червень – грудень 1948 р.). Потім – завідувач партійним кабінетом (січень – грудень 1949 р.) та завідувач відділу агітації і пропаганди (січень – грудень 1950 р.) Калуського районного комітету КП(б)У. У січні 1951 – серпні 1953 рр. – секретар Войнилівського райкому компартії у Станіславській області. У 1949 – 1955 рр. – навчався на філологічному факультеті Львівського державного університету ім. І. Франка (спеціальність «російська філологія», кваліфікація «філолог»). У 1953 – 1956 рр. – навчався у Львівській партійній школі. У серпні 1956 р. – вересні 1957 р. – секретар Гвоздецького райкому КПУ у Станіславській області. У жовтні 1957 р. – серпні 1961 р. – завідувач відділу агітації і пропаганди Глухівського райкому КПУ.

1 вересня 1961 р. призначений на посаду асистента історії КППС Глухівського державного педагогічного інституту. З 1 вересня 1964 р. – старший викладач наукового комунізму. На час відпустки та стажування Сушенка М. В. тимчасово виконував обов'язки завідувача кафедри марксизму лєнінізму (7 вересня 1965 р. – 1 лютого 1966 р.) та після його звільнення (2-17 березня 1967 р.). Направлений на підвищення кваліфікації до ІПК викладачів суспільних наук при Київському ордена Леніна ДУ ім. Т. Г. Шевченка у 1964 р., а також з 1 жовтня 1968 р. до 1 лютого 1969 р., з 17 січня 1975 р. – 1 січня 1976 р. Склав кандидатські іспити з історії КППС, марксистсько-лєнінській філософії, німецькій мові, теорії та історії наукового комунізму. Працював над написанням дисертації «О развитии общественных начал в деятельности партийных организаций на Украине». Із 1 вересня 1970 р. – в. о. доцента.

Звільнений 1 вересня 1976 р. у зв'язку з переходом на іншу роботу (Глухівський технікум електрифікації та гідромеліорації сільського господарства ім. С. А. Ковпака). У вересні 1976 – вересні 1985 рр. – викладач суспільних дисциплін Глухівського технікуму ім. С. А. Ковпака (нині – Глухівський агротехнічний інститут ім. С. А. Ковпака Сумського НАУ.).

Із 3 вересня 1985 р. – завідувач кабінету марксизму-лєнінізму Глухівського державного педагогічного інституту ім. С. М. Сергєєва-Цєнського.

Нагороджений орденом «Отечественная война» II ст. (1985 р.), медалями «За боевые заслуги» (1945 р.), «За взятие Вены» (1945 р.), «За победу над Германией в Великой Отечественной войне 1941 – 1945 гг.» (1945 р.), «За доблестный труд. В ознаменование 100-летия со дня рождения В. И. Ленина» (1970 р.), «Двадцать лет Победы в Великой Отечественной войне 1941 – 1945 гг.» (1965 р.), нагрудним знаком «25 лет победы в Великой Отечественной войне» (1970 р.), медалями «Тридцать лет Победы в Великой Отечественной войне 1941 – 1945 гг.» (1975 р.), «Сорок лет Победы в Великой Отечественной войне 1941 – 1945 гг.» (1985 р.), «50 лет Вооружённых Сил СССР» (1968 р.), «60 лет Вооружённых Сил СССР» (1978 р.), «Ветеран труда» (1981 р.), .

Мав військове звання капітан. У 1960 – 1962 рр. був депутатом Глухівської міськради. Також нагороджений грамотою Міносвіти УРСР, республіканської профспілки працівників освіти, вищої школи та наукових установ (1965 р.). До «Історії міст і сіл УРСР» написав статтю про село Червоне Глухівського району.

У персональній анкеті зазначено слабкий рівень володіння німецькою мовою («читаю і перекладаю зі словником»).

Член ВКП(б) з жовтня 1943 р. Член ВЛКС у 1942 – 1944 рр.

(ВАГНПУ, ОСВ І. М. Ткачова, 48 арк.; ВАГНПУ, ОСВ І. М. Ткачова, пагінація відсутня).

Товкайло Василь Тихонович народився 24 лютого 1958 р. у с. Федорівка Красилівського району Хмельницької області у родині службовця. У 1965 – 1973 рр. – навчався у Коров'янській восьмирічній школі. У 1973 – 1975 рр. – у Теофіпольській СШ (Хмельницька область). У 1975 – 1976 рр. навчався у Київському електромеханічному технікумі. У 1976 – 1978 рр. проходив військову службу у лавах Радянської армії (військове звання – старший сержант). У серпні – грудні 1978 р. – працював на Теофіпольському цукровому заводі. У 1979 – 1984 рр. – студент філологічного факультету Київського ордена Леніна державного

університету ім. Т. Г. Шевченка (спеціальність «українська мова та література», кваліфікація «філолог. викладач української мови та літератури»).

За направленням Міносвіти УРСР 25 серпня 1984 р. призначений на посаду викладача української мови та літератури кафедри мов та літератури Глухівського державного педагогічного інституту ім. С. М. Сергєєва-Ценського. Звільнений 30 вересня 1986 р. у зв'язку з зарахуванням до очної аспірантури.

Член ВЛКСМ з 1972 р. У персональній анкеті зазначено факт володіння французькою мовою. (ВАГНПУ ОСВ В. Т. Товкайла, 11 арк.).

Товкайло Тамара Іванівна народилася 8 лютого 1960 р. у с. Лежниця Іваничівського району Волинської області. У 1967 – 1970 рр. навчалася у Лежницькій початковій школі. У 1970 – 1977 рр. навчалася у Поромівській СШ. У липні 1977 – грудні 1978 рр. – різьбонарізчик цеху металоконструкції Нововолинського ремонтно-механічного заводу. Грудень 1978 – серпень 1979 рр. – слухач підготовчого відділення Київського ордена Леніна державного університету ім. Т. Г. Шевченка. У 1979 – 1984 рр. – студентка філологічного факультету Київського ордена Леніна ДУ ім. Т. Г. Шевченка (спеціальність «слов'янська мова та література», кваліфікація «філолог. викладач чеської мови та літератури. викладач української мови та літератури. перекладач»). У серпні 1982 р. перебувала на практиці у Чехословаччині.

За направленням Міносвіти УРСР 31 липня 1984 р. призначена на посаду асистента кафедри мови та літератури Глухівського державного педагогічного інституту ім. С. М. Сергєєва-Ценського. Викладала українську мову. Склала кандидатський іспит з діалектичного та історичного матеріалізму. Звільнена 10 листопада 1987 р. у зв'язку з переведенням у інший ВНЗ (Переяслав-Хмельницький філіал КДПІ ім. О. М. Горького). У 1993 р. в спецраді КДПІ ім. М. П. Драгоманова захистила дисертацію «Наголошення суфіксальних іменників чоловічого роду в сучасній українській літературній мові» та здобула науковий ступінь кандидата філологічних наук.

Член ВКЛСМ з 1974 р. У персональній анкеті зазначено факт володіння німецькою, чеською та болгарською мовами.

(ВАГНПУ ОСВ Т. І. Товкайло, пагінація відсутня).

Троян Анатолій Трудович народився 23 вересня 1960 р. у м. Сталінка (нині – Заводське) Лохвицького району Полтавської області у родині робітника. 1978 р. закінчив Червонозаводську СШ № 2. У серпні 1978 – травні 1979 рр. працював слюсарем контрольно-вимірювальних приладів і автоматики Лохвицького спирткомбінату. У травні 1979 – травні 1981 рр. проходив військову службу у лавах Радянської армії. У серпні 1981 – лютому 1982 рр. працював електромонтером адміністративно-господарської частини ХДУ ім. О. М. Горького. У листопаді 1981 – серпні 1982 рр. слухач підготовчого відділення того ж ВНЗ. У 1982 – 1988 рр. навчався на філологічному факультеті Харківського ДУ ім. О. М. Горького (спеціальність «українська мова та література», кваліфікація «філолог. викладач української мови та літератури»).

За направленням Міносвіти УРСР 15 серпня 1988 р. призначений на посаду асистента кафедри мов та літератури Глухівського державного педагогічного інституту ім. С. М. Сергєєва-Ценського. Звільнений 5 серпня 1991 р. у зв'язку з переведенням до Харківського ДПІ ім. Г. С. Сковороди.

Член ВЛКСМ з 17 лютого 1978 р. У персональній анкеті зазначено слабкий рівень володіння німецькою мовою («читаю і перекладаю зі словником»).

(ВАГНПУ ОСВ А. Т. Трояна, пагінація відсутня)

Тукмачов Петро Пилипович народився 26 червня 1922 р. у с. Єрмаковское Мінусинського повіту Єнісейської губернії (нині – Єрмаковський район Красноярського краю РФ) у селянській родині. 1940 р. закінчив десятирічку та Хакаський аероклуб. У 1940 – 1941 рр. навчався у Омській льотній школі («військовий льотчик»). У липні 1941 р. направлений проходити військову службу на Далекий Схід, де у якості командира авіаланки прослужив до вересня 1945 р. У вересні 1945 – серпні 1950 рр. – проходив військову службу в Білоруському

військовому окрузі у ранзі командира авіаланки та заступника командира ескадрильї з політичної частини. У вересні 1950 – серпні 1954 рр. – слухач Військово-політичної ордену Леніна Червонопрапорної академії ім. В. І. Леніна у Москві (спеціальність «військово-повітряна», кваліфікація «офіцер-політпрацівник з вищою військово-політичною освітою»). У 1954 – 1956 рр. проходив військову службу в Групі радянських військ в НДР. У 1956 – 1965 рр. – служив у частинах ВПС на посадах заступника командира полку з політичної частини, пропагандиста дивізії на Далекому Сході та Бакинському окрузі ППО (Астрахань та Советська Гавань, РРФСР). У зв'язку зі скороченням ЗС СРСР звільнений у запас у званні підполковника.

У вересні 1965 – липні 1973 рр. – старший викладач кафедри філософії та наукового комунізму Астраханського ДПІ ім. С. М. Кірова (нині – Астраханський держуніверситет, РФ). У 1967 – 1968 рр. – проходив стажування при ПІК Ростовського ДУ (нині – Південний федеральний університет, РФ). У 1973 р. на засіданні ради Ростовського ордену Трудового Червоного Прапора ДУ захистив дисертацію «Социальные аспекты освоения космоса» та здобув науковий ступінь кандидата філософських наук.

У липні 1973 – липні 1975 рр. – старший викладач, доцент (з 1974 р. – завідувач) кафедри марксизму лєнінізму в Абаканському філіалі Красноярського політехнічного інституту (Хакаська автономна область Красноярського краю РРФСР). У вересні 1975 – вересні 1976 рр. – в. о. доцента кафедри філософії та наукового комунізму Шадрїнського ДПІ (нині – Шадрїнський ДПУ, Курганська область РФ). Через відсутність роботи для дружини переїхав у Вологду. У вересні 1976 – вересні 1979 рр. – доцент кафедри філософії та наукового комунізму Вологодського ДПІ (нині – Вологодський ДПУ, РФ). У 1977 – 1978 рр. – проходив стажування при ПІК Ростовського ДУ. Рішенням ВАК при РМ СРСР від 23 серпня 1978 р. присвоєне вчене звання доцента.

За порадою лікарів змінив холодний клімат та переїхав до України. У вересні 1979 – серпні 1980 рр. – доцент кафедри марксизму-лєнінізму Уманського ДПІ ім. П. Г. Тичини. У вересні 1980 – жовтні 1985 рр. – завідувач кафедри марксизму-лєнінізму Уманського ДПІ ім. П. Г. Тичини. У вересні 1982 – січні 1983 рр. – проходив стажування при ПІК Київському ордену Леніна ДУ ім. Т. Г. Шевченка. Викладав марксистсько-лєнінську філософію, науковий комунізм, спецкурси «Філософські проблеми НТР», «Критика буржуазних концепцій в курсі наукового комунізму», «Основи контрпропагандистської роботи вчителя».

17 жовтня 1985 р. прийнятий на посаду завідувача кафедри марксизму-лєнінізму Глухівського державного педагогічного інституту ім. С. М. Сергєєва-Цєнського. Викладав науковий комунізм та спецкурс «Актуальні проблеми перебудови». Працював над написанням докторської дисертації «Освоение космоса и общественный прогресс». Одноименна монографія була депонована в ІНІСН АН СРСР у вересні 1988 р., книга «Космос. Человечество. Прогресс» включена до плану видавництва «Вища школа» на 1990 р.

1 вересня 1986 р. обраний на посаду професора кафедри марксизму-лєнінізму. На час творчої відпустки для доопрацювання дисертації обов'язки завідувача кафедри виконував М. О. Павловський (5 березня – 30 квітня 1986 р., 25 листопада 1986 – 7 березня 1987 рр.). Звільнений з посади завідувача кафедри у зв'язку з необхідністю доопрацювання докторської дисертації з 30 квітня 1988 р., в. о. – старший викладач В. І. Белашов.

Звільнений 25 жовтня 1991 р. за станом здоров'я.

Мав близько 100 публікацій.

Член ВКП(б) з березня 1946 р. У 1957 – 1959 рр. входив до складу Кіровського райкому КПРС у Астрахані. У персональній анкеті зазначено середній рівень володіння німецькою мовою («читаю і перекладаю зі словником, можу спілкуватися»).

Мав військове звання підполковник. Нагороджений 3 орденами (2 ордени Червоного Прапора та орден Вітчизняної війни II ст.) та 12 медалями. Мав почесне звання «Заслужений працівник культури РРФСР» (27 грудня 1967 р.).

(*ВА ГНПУ ОСВ П. П. Тукмачова, 59 арк.*)

Тютюнник Володимир Іванович народився 22 квітня 1953 р. у с. Благовіщенка Дніпропетровського (нині – Дніпровського) району Дніпропетровської області у родині робітника. 1957 р. після смерті батька родина переїхала в Сталіно (нині – Донецьк). 1960 р.

пішов до Сталінської школи-інтернату № 2. У 1961 р. перейшов до Донецької СШ № 83. У 1969 р. був відрахований з 9 класу за пропуски уроків. У 1969 – 1971 рр. працював учнем слюсара та слюсарем на Рутченківському коксохімзаводі ім. С. М. Кірова у Донецьку. У 1971 – 1973 рр. перебував в лавах Радянської армії. У серпні 1973 – квітні 1975 рр. працював на шахті «Кіровська» у Донецьку. Звільнений після арешту. Засуджений до позбавлення волі. Після відбування терміну працював столяром у радгоспі с. Благовіщенське (червень – вересень 1980 р), де жила бабуся. У жовтні 1980 – серпні 1981 рр. – працював столяром на арматурно-прокатному заводі ім. Артема у Слов'янську, відвідував восьмимісячні підготовчі курси Слов'янського ДПІ. У 1981 – 1985 рр. – студент Слов'янського ДПІ (спеціальність «педагогіка і психологія (дошкільна)», кваліфікація «викладач педагогіки та психології педучилища і методист по дошкільному вихованню»), який закінчив з відзнакою. Паралельно працював столяром у с/г технікумі, потім лаборантом кафедри в СДПІ, охоронцем дитячого садка № 17. У студентські роки взяв участь у роботі VI Всесоюзного з'їзду товариства психологів СРСР (Москва, 18-23 серпня 1983 р.). У червні 1985 – 1986 рр. – асистент кафедри дошкільної педагогіки СДПІ. Брав участь у роботі I та II Всесоюзних науково-практичних нарад з проблем формування соціально активної особистості в умовах розвинутого соціалізму.

У зв'язку з відкриттям в Глухові дошкільного факультету подав документи на участь у конкурсі. За направленням Міносвіти УРСР 28 серпня 1986 р. призначений викладачем кафедри педагогіки і психології Глухівського державного педагогічного інституту ім. С. М. Сергєєва-Ценського. Викладав курси з загальної та дитячої психології. У період з 1 вересня 1987 – 1 вересня 1989 рр. направлений на стажування до Московського ДУ ім. М. В. Ломоносова для написання дисертації зі спеціальності 20.12.00 інженерна психологія та психологія праці. Після повернення з стажування 17 листопада 1989 р. обраний на посаду старшого викладача кафедри педагогіки і методик дошкільного виховання. Рішенням колегії ВАК СРСР від 28 лютого 1990 р. затверджений у науковому ступені кандидата психологічних наук (захищена у листопаді 1989 у МДУ).

6 квітня 1990 р. обраний на посаду завідувача кафедри педагогіки і методик дошкільного виховання. Звільнений з посади завідувача кафедри 2 вересня 1991 р. у зв'язку із зарахуванням до докторантури факультету психології МДУ ім. М. В. Ломоносова (термін навчання 2. 9. 1991 – 31. 8. 1993 рр.). Навчання продовжене на рік до 31 серпня 1994 р.

У персональній анкеті зазначено слабкий рівень володіння англійською мовою («читаю і перекладаю зі словником»).

ВА ГНПУ ОСВ В. І. Тютюнника, 43 арк.

Додаткова інформація: доктор психологічних наук, професор Новгородського педагогічного інституту (РФ), голова Новгородського відділення Російського психологічного товариства, професор Сучасної гуманітарної академії (Москва, РФ).

Тютюнник В. І. Основи психологических исследований: Учеб. пособие для студентов, обучающихся по направлению и специальности «Психология» / В. И. Тютюнник. – М.: Психология, 2002 (Архангельск: ИПП Правда Севера). – 206 с.

Тяпугіна Наталія Юрійвна народилася 7 лютого 1952 р. у Самарканді Самаркандської області Узбецької РСР (нині – Самаркандський вілоят, Узбекистан) у родині службовців. 1969 р. закінчила Самаркандську СШ № 2. У 1969 р. поступила до Самаркандського державного університету імені Алішера Навої. У 1971 р. перевелася на філологічний факультет Саратовського ордена Трудового Червоного Прапора державного університету ім. М. Г. Чернишевського (нині – Саратовський національний дослідницький ДУ ім. М. Г. Чернишевського, РФ), який закінчила 1974 р. (спеціальність «російська мова та література», кваліфікація «філолог. викладач російської мови та літератури»). У травні 1975 – жовтні 1977 рр. – завідувач масовим відділом бібліотеки Саратовського сільськогосподарського інституту (нині – Саратовський державний аграрний університет, РФ). Із жовтня 1977 р. – викладач журналістики на відділенні журналістики факультету суспільних професій того ж ВНЗ.

24 квітня 1978 р. призначена на посаду викладача російської мови кафедри мов і літератури Глухівського державного педагогічного інституту ім. С. М. Сергєєва-Ценського.

Працювала над написанням кандидатської дисертації «Эволюция жанра эпиграммы в первую треть XIX века». Ще у Саратові склала два кандидатські іспити з англійської мови й історичного та діалектичного матеріалізму. Звільнена 19 лютого 1981 р. за власним бажанням.

Член ВЛКСМ з листопада 1966 р. У персональній анкеті вказано слабкий рівень володіння англійською та узбецькою мовами («читаю і перекладаю зі словником»).
(ВАГНПУ ОСВ Н. Ю. Тяпугіної, 23 арк.).

Додаткова інформація: кандидат філологічних наук (спецрада у Томському ДУ, 1982 р.), доктор філологічних наук (спецрада у Волгоградському ДУ, 1997 р.). У 1997 – 2017 рр. – завідувач кафедри російської мови та культури мовлення Саратовської державної юридичної академії (РФ). З 2004 р. почала писати літературні твори. Публікувалася в літературних журналах «Москва», «Октябрь», «Дон», «Волга», «Волга XXI век», «Наш современник», «Женский мир» (США), альманахах «Саратов литературный», «Краснодар литературный», «Мирвори» (Ізраїль), «Эдита» (Німеччина). Автор понад 150 наукових, літературно-критичних та художніх праць. Лауреат Літературної премії Саратовської області імені М. М. Алексєєва I ст. (2008 р.) за книгу «По реке, текущей в небо». Член Союзу письменників Росії, Почесний працівник вищої професійної освіти РФ, Заслужений працівник культури РФ (2011 р.). Головний редактор журналу «Человек и право на рубеже веков».

Авторка художніх творів: «Уроки русского» (2004), «У райских ворот» (2005), «Без суеты и обещаний» (2007), «По реке, текущей в небо» (2008), «В саду ветров» (2009), «С некоторых пор» (2011), «Птица Феникс» (2013), «Инстинкт любви» (2014), «Писатели – читатели» (2015).

Серед літературознавчих робіт: «Идеи и идеалы: книга о русской классической литературе» (1995), «Роман Ф.М. Достоевского “Идиот”»: опыт интерпретации» (1995), «Поэтика Ф.М. Достоевского: символично-мифологический аспект» (1996), «В.П. Астафьев: в мире литературных героев» (1999), «Тихая лирика: о творчестве Н. Рубцова, А. Прасолова, Н. Благова» (1999), «Романы Ф.М. Достоевского» (2001), «Исповедь и проповедь Достоевского» (2004), «Поэтика Ф.М. Достоевского: опыт интерпретации» (2014), «Антон Павлович Чехов в школе» (2014).

-У-

Улюкаєв Георгій Хусайнович народився 17 лютого 1935 р. у населеному пункті рудник імені Дзержинського Ровеньківського району Ворошиловградської області (вочевидь смт Дзержинський Ровеньківської міськради, перебуває під контролем сепаратистів ЛНР. 2016 р. ВР України перейменувала містечко на Любимівку) у родині шахтаря. 1939 р. родина переїхала до Ульяновської області РРФСР. У 1942 – 1952 рр. навчався у Старо-Кулаткинській СШ (нині – смт Стара Кулатка Старокулаткинського району Ульяновської області РФ). У 1953 – 1954 рр. працював вчителем у школі сільської молоді. У 1954 – 1959 рр. навчався на механічному факультеті Московського інституту механізації та електрифікації сільського господарства (спеціальність «механізація процесів сільськогосподарського виробництва, використання та ремонт тракторів, автомобілів та сільгоспмашин», кваліфікація «інженер-механік»; нині – Московський держагроінженерний університету ім. В. П. Горячкіна, РФ). У серпні 1959 – травні 1961 рр. – викладач училища механізації сільського господарства у м. Західна Двіна Калінінської (з 1990 р. – Тверської) області РРФСР. У червні 1961 – листопаді 1973 рр. – асистент, старший викладач Ульяновського сільгоспінституту (нині – Ульяновський держагроуніверситет ім. П. А. Століпіна). 1973 р. перебрався до Кривого Рогу. У грудні 1973 – вересні 1975 рр. – в. о. доцента кафедри експлуатації машинно-тракторного парку Дніпропетровського сільгоспінституту. 18 травня 1971 р. рішенням ради Ульяновського сільгоспінституту присуджено науковий ступінь кандидата технічних наук.

15 вересня 1975 р. призначений старшим викладачем кафедри загальнотехнічних дисциплін Глухівського ДПП. 20 червня 1976 р. призначений на 0,5 ставки МНС. 30 серпня 1976 р. призначений завідувачем кафедри креслення і трудового навчання. 16 вересня 1976 р. обраний на посаду в. о. доцента кафедри. На період двомісячного стажування декана факультету ЗТД виконував його обов'язки (5 квітня – 5 червня 1977 р.). Викладав дисципліни

«Загальна теплотехніка», «Автомобіль». Рішенням ВАК СРСР від 23 листопада 1977 р. присвоєне вчене звання доцента. У період з 1 лютого до 1 квітня 1979 р. проходив двомісячне стажування при Київському ДПІ ім. О. М. Горького. Звільнений 1 серпня 1979 р. у зв'язку з обранням по конкурсу в інший ВНЗ.

Безпартійний. У персональній анкеті вказано факт володіння англійською мовою.
ВАНГПУ ОСВ Г. Х. Улюкаєва, 33 арк.

Устинова (дівоче прізвище до 1979 р. – Садовнича) Олена Борисівна народилася 21 січня 1957 р. у Потсдамі (НДР, нині – ФРН) у родині службовця. У червні того ж року родина перебралася до Глухова. У 1964 – 1974 рр. навчалася у Глухівській СШ № 3. У 1974 – 1978 рр. навчалася на загальнотехнічному факультеті Глухівського державного педагогічного інституту ім. С. М. Сергєєва-Ценського (спеціальність «загальнотехнічні дисципліни», кваліфікація «вчитель загальнотехнічних дисциплін»). У серпні 1978 – червні 1980 рр. – вчитель обслуговуючої праці у Червонянській СШ Глухівського району. 30 липня 1980 р. призначена лаборантом кафедри трудового навчання і креслення кабінету методики викладання загальнотехнічних дисциплін Глухівського ДПІ ім. С. М. Сергєєва-Ценського. У травні 1983 р. переведена на посаду старшого лаборанта кафедри трудового навчання і креслення.

2 вересня 1987 р. обрана на посаду асистента кафедри педагогіки та методики початкової освіти Глухівського ДПІ ім. С. М. Сергєєва-Ценського. Викладала дисципліну «Методика трудового навчання». Звільнена 28 серпня 1990 р. у зв'язку з переведенням чоловіка на іншу роботу та переїздом на інше місце проживання.

Безпартійна. Член ВЛКСМ з 1971 р. У персональній анкеті зазначено слабкий рівень володіння англійською мовою («читаю і перекладаю зі словником»).
ВАНГПУ ОСВ О. Б. Устинової, пагінація відсутня.

-Ф-

Федорченко Олександр Степанович народився 2 лютого 1950 р. у Глухові в родині службовців. У 1957 – 1967 рр. навчався у Глухівській СШ № 1. У 1967 – 1973 рр. навчався на механіко-математичному факультеті Харківського ДУ ім. О. М. Горького (спеціальність «механіка», кваліфікація «механік»). У 1973 – 1975 рр. – інженер інституту проблем машинобудування АН УРСР у Харкові.

12 грудня 1975 р. зарахований на посаду викладача теоретичної механіки і опору матеріалів з погодинною оплатою (з 26 грудня в штаті на посаді викладача кафедри загальнотехнічних дисциплін) Глухівського ДПІ ім. С. М. Сергєєва-Ценського. 15 грудня того ж року призначений молодшим науковим співробітником НДС на півставки. 10 травня звільнений з посади мнс НДС, а 12 травня 1976 р. звільнений з посади викладача кафедри ЗТД.

Член ВЛКСМ з 1965 р. У персональній анкеті зазначено слабкий рівень володіння англійською мовою («читаю і перекладаю зі словником»).
ВАНГПУ ОСВ О. С. Федорченка, 19 арк.

Федорчук Іван Парфентійович 9 жовтня 1921 р. у с. Довгалівка (у 1960-х рр. – Шепетівський район Хмельницької області) у родині вчителя. У 1939 – 1940 рр. навчався у Ташкентському університеті (нині – Національний університет Узбекистану імені Мірзо Улугбека). У 1940 – 1944 р. перебував у лавах Червоної армії. Закінчив військове училище, одержав звання офіцера. Воював на командних посадах у складі Західного, Воронежського та Сталінградського фронтів. Був двічі поранений та контужений. За станом здоров'я звільнений у запас. 1948 р. закінчив педагогічний факультет Ленінградського педінституту ім. Герцена (спеціальність «педагогіка», кваліфікація «викладач педагогіки», звання «вчитель середньої школи»; нині – Російський ДПУ ім. О. І. Герцена, РФ). У 1944 – 1945 рр. – воєнрук та викладач історії у СШ № 1 та педагогічному училищі м. Кологрив Костромської області РРФСР. У 1945 – 1946 рр. – воєнрук та викладач Галицького сільськогосподарського технікуму (Костромська область, РРФСР). У 1946 – 1949 рр. –

викладач педагогіки і психології Галицького педучилища (РРФСР). У 1949 – 1955 рр. – старший викладач, доцент та завідувач кафедри педагогіки і психології Галицького учительського інституту (РРФСР). 3 липня 1952 р. на засіданні ради Московського обласного педагогічного інституту захистив дисертацію та здобув науковий ступінь кандидата педагогічних наук. Рішенням ВАК СРСР від 20 лютого 1954 р. затверджений у вченому званні доцента.

Після закриття ВНЗ, Міносвіти РРФСР переведений на роботу до Вологодського ДПІ (нині – Вологодський ДПУ, РФ). Там працював на посаді доцента, завідувача кафедри педагогіки і психології. У 1960 р. обраний за конкурсом на посаду доцента, завідувача кафедри педагогіки і методики початкової освіти Бельського ДПІ (нині – Бельський держуніверситет імені Алеку Руссо, Молдова). Після закриття педагогічного факультету в БДПІ у 1964 – 1965 рр. працював доцентом кафедри педагогіки і психології Івано-Франківського ДПІ. В 1965 – 1966 рр. – старший науковий співробітник Узбецького НДІ педагогічних наук, читав лекції у Ташкентському університеті (доцент кафедри педагогіки за сумісництвом). Після землетрусу в Ташкенті 26 квітня 1966 р., залишив УзРСР.

16 червня 1966 р. призначений на посаду старшого викладача кафедри педагогіки Глухівського ДПІ. 8 липня 1967 р. звільнений за власним бажанням (перехід на роботу в інший ВНЗ, потреба змінити кліматичні умови).

Мав військове звання старший лейтенант. Нагороджений медалями «За отвагу», «За оборону Сталинграда», «За победу над Германией», «Двадцать лет Победы в Великой Отечественной войне 1941 – 1945 гг.».

Член ВКП(б) з листопада 1946 р. У персональній анкеті зазначено факт володіння білоруською, молдавською, узбецькою, казахською, німецькою, румунською та польською мовами.

ВАНГПУ ОСВ І. П. Федорчука, 13 арк.

Федоряко Тетяна Миколаївна народилася 18 квітня 1959 р. у Глухові в родині службовців. У 1966 – 1976 рр. навчалася у Дубовицькій СШ (Кролевецький р-н, Сумська обл.). У 1976 – 1981 рр. навчалася на факультеті англійської мови Сумського ДПІ ім. А. С. Макаренка (спеціальність «англійська та німецька мови», кваліфікація «вчитель англійської та німецької мов», звання «вчитель середньої школи»).

У зв'язку зі складною кадровою ситуацією в Глухівського ДПІ ім. С. М. Сергеева-Ценського (кафедру іноземних мов залишили два викладачі) ректорат звернувся в Міносвіти УРСР з проханням перерозподілити випускницю СумДПІ з однієї зі шкіл Глухова у педінститут. 15 серпня 1981 р. призначена на посаду викладача кафедри іноземної мови. Звільнилася 2 березня 1983 р. у зв'язку з сімейними обставинами (виїзд на місце служби чоловіка за кордон).

У персональній анкеті зазначено факт володіння англійською та німецькою мовами.

ВАНГПУ ОСВ Т. М. Федоряко, 9 арк.

Феофанова (дівоче прізвище – Смирнова) Олена Олегівна народилася 5 червня 1954 р. у Ленінграді (нині – Санкт-Петербург, РФ) у родині службовців. 1971 р. закінчила Ленінградську СШ № 157. У 1971 – 1976 рр. – студентка факультету прикладної математики та процесів керування Ленінградського ордена Трудового Червоного Прапора ДУ ім. А. А. Жданова (спеціальність «прикладна математика», кваліфікація «математик»; нині Санкт-Петербурзький ДУ, РФ). У 1971 – 1973 рр. працювала лаборантом у своєму університеті. У 1974 – 1975 рр. – лаборант у Ленінградському технологічному інституті холодильної промисловості (нині – СПбДУ низькотемпературних та харчових технологій, РФ). У жовтні 1976 – березні 1977 р. – асистент Марійського ДУ (Йошкар-Ола, РРФСР). У жовтні 1979 – вересні 1981 рр. – асистент Южно-Сахалінського ДПІ (нині – Сахалінський ДУ, РФ). У вересні 1981 – вересні 1982 рр. – інженер Далекосхідного наукового центру Сахалінського комплексного НДІ АН СРСР (м. Южно-Сахалінськ, РРФСР). У травні 1983 – грудні 1984 рр. та квітні – липні 1985 р. – інженер автоматизованої системи керування підприємством Роменського заводу автоматичних телефонних станцій.

17 жовтня 1985 р. прийнята на посаду викладача кафедри математики з погодинною оплатою Глухівського державного педагогічного інституту ім. С. М. Сергєєва-Ценського. 28 грудня того ж року переведена на посаду асистента згаданої кафедри. Викладала вищу математику. До травня 1986 р. виконувала обов'язки заступника декана з виховної роботи факультету ЗТД на громадських засадах. У період з 7 січня до 7 лютого 1987 р. пройшла стажування на факультеті підвищення кваліфікації Ленінградського ДПІ ім. О. І. Герцена. 20 серпня 1988 р. звільнилася за власним бажанням з посади асистента кафедри фізико-математичних дисциплін.

Безпартійна. У персональній анкеті зазначено слабкий рівень володіння англійською мовою («читаю і перекладаю зі словником»).

ВАНПУ ОСВ О. О. Феофанової, пагінація відсутня

Фетищенко Віктор Федорович народився 14 квітня 1947 р. у с. Суходол Глухівського району Сумської області у родині службовців. У 1954 – 1962 рр. навчався у Суходольській восьмилітці. У 1962 – 1966 рр. навчався у Глухівському технікумі механізації та електрифікації сільського господарства ім. А. С. Ковпака. У листопаді 1966 – червні 1969 рр. перебував у лавах Радянської армії. У 1969 – 1974 рр. навчався у Хмельницькому технологічному інституті побутового обслуговування (спеціальність «машини і апарати легкої промисловості», кваліфікація «інженер-механік»). Упродовж останнього року навчання за сумісництвом працював лаборантом НДС інституту. У 1974 – 1975 н. р. – молодший науковий співробітник НДС та за сумісництвом викладач-погодинник у ХТШО.

Працював над написанням дисертації «Разработка основ теории расчета и проектирования швейных машин двухниточного цепного станка». Склав кандидатські іспити з іноземної мови та філософії. 1974 р. подав три запити на реєстрацію своїх винаходів.

28 жовтня 1975 р. зарахований на посаду викладача практикуму в навчальних майстернях кафедри ЗТД Глухівського державного педагогічного інституту ім. С. М. Сергєєва-Ценського. 15 листопада 1976 р. призначений на 0,5 ставки МНС НДС з госптеми № 3, з 1 січня 1977 р. – на госптемі № 5, з 1 вересня 1978 р. – по госптемі № 6. 4 жовтня 1979 р. переведений на посаду старшого викладача. Викладав дисципліни: теорія механізмів і машин, опір матеріалів, технологія матеріалів, гідравліка, деталі машин, основи взаємозамінності, стандартизація і технічні виміри, теплотехніка. Навчався в заочній аспірантурі Московського технологічного університету (РРФСР). Звільнений 26 травня 1982 р.

Безпартійний. Член ВЛКСМ з 1961 р. У персональній анкеті зазначено середній рівень володіння німецькою мовою («читаю і можу спілкуватися»).

ВАНПУ ОСВ В. Ф. Фетищенка, пагінація відсутня

-Ч-

Червяченко Сергій Миколайович народився 11 серпня 1952 р. у с. Красна Долина Касторенського району Курської області РРФСР у родині службовців. У 1970 – 1975 рр. – навчався на факультеті механізації Курського сільськогосподарського інституту (спеціальність «механізація сільського господарства», кваліфікація «інженер-механік сільського господарства»; нині – Курська держсільгосакадемія ім. І. І. Іванова, РФ). У вересні-жовтні 1975 р працював зав. майстернями радгоспу «Восход» Тимського району Курської області РРФСР.

9 грудня 1975 р. призначений на посаду викладача по ручній обробці металу з погодинною оплатою у Глухівський ДПІ ім. С. М. Сергєєва-Ценського. 13 січня 1976 р. призначений старшим лаборантом кафедри ЗТД і фізики на 0,5 ставки. Звільнений 4 травня 1976 р. у зв'язку з призовом до лав Радянської армії.

Член ВЛКСМ з 1967 р. У персональній анкеті зазначено слабкий рівень володіння англійською мовою («читаю і перекладаю зі словником»).

ВАНПУ ОСВ С. М. Червяченка, 12 арк.

Черепанов Леонід Єгорович народився 13 січня 1929 р. у підсілку Михальовська Вельського повіту Вологодської губернії (нині – Вельський район Архангельської області РФ) у родині службовця. У 1937 – 1945 рр. навчався у Березниківській восьмилітці (нині – смт Березник Виноградівського муніципального району Архангельської області РФ). У 1945 – 1949 рр. – навчався у Архангельському електротехнікумі зв'язку («технік електрорадіофікації»). У 1949 – 1952 рр. навчався в Пушкінському радіотехнічному училищі військ ППО Країни (спеціальність «технік артилерійських радіотехнічних систем», звання «технік-лейтенант»; нині – Пушкінський філіал Військово-космічної академії, РФ). Із серпня 1949 до лютого 1976 рр. перебував у лавах Радянської армії на різноманітних посадах. У лютому 1956 – липні 1958 рр. – у складі 490 зенітного артилерійського полку перебував у Соціалістичній Республіці Румунія. У запас вийшов у званні майора. Із серпня 1961 р. до лютого 1976 р. служив на посаді начальника контрольно-навідного пункту у Глухові.

Був нагороджений медалями «40 лет Вооружённых Сил СССР», «За безупречную службу в ВС СССР» I – III ст., «Двадцать лет Победы в Великой Отечественной войне 1941 – 1945 гг.», «50 лет Вооружённых Сил СССР», «За воинскую доблесть. В ознаменование 100-летия со дня рождения Владимира Ильича Ленина», румунською медаллю «Eliberarea de sub jugul fascist».

6 вересня 1977 р. призначений викладачем цивільної оборони та керівником цивільної оборони Глухівського державного педагогічного інституту ім. С. М. Сергєєва-Ценського. У лютому 1978 р. закінчив місячні Вищі офіцерські курси цивільної оборони СРСР (спеціальність «викладач ВНЗ»). Звільнений 1 жовтня 1979 р. у зв'язку з переїздом до Сум.

Член КПРС з березня 1961 р.

ВАНГПУ ОСВ Л. Є. Черепанова, 12 арк.

Черепанова Євгенія Олександрівна народилася 28 грудня 1929 р. у с. Семенівка Березницького району Архангельського округу Північного краю РСФРР (нині – Виноградівського району Архангельської області РФ) у робітничій родині.

У 1937 – 1947 рр. навчалася у Березниковській восьмилітці (Архангельська область). У 1947 – 1949 рр. навчалася у Архангельському УІ (нині – у складі Північного (Арктичного) федерального університету ім. М. В. Ломоносова). За направленням у 1949 – 1951 рр. працювала вчителькою російської мови та літератури у с. Ракула Архангельської області РРФСР. У 1951 – 1952 рр. продовжила навчання у Архангельському педагогічному інституті (спеціальність «російська мова та література», кваліфікація і звання «вчитель середньої школи»). Наступний рік працювала за направленням вчителькою російської мови та літератури 8-10 класів у м. Шенкурськ Архангельської області (РРФСР). 1953 р. вийшла заміж за **Черепанова Л. Є.** та переїхала до Куйбишевської області РРФСР. Три роки працювала у Роджественській СШ. У зв'язку зі зміною місця служби чоловіка працювала у середніх школах Жигульовська (Самарська обл. РРФСР, вересень – грудень 1956 р.), Ромнів (вересень 1958 – серпень 1961 рр.). У 1956 – 1958 рр. перебувала в Румунії за місцем служби чоловіка. У серпні 1961 – липні 1962 рр. – працювала на підготовчих курсах у Глухові.

13 лютого 1962 р. зарахована на посаду асистента російської мови Глухівського ДІІ з погодинною оплатою. 1 серпня 1965 р. обрана на повну ставку асистента. 1 вересня 1971 р. переведена на посаду викладача. У лютому – червні 1972 р. перебувала на курсах підвищення кваліфікації при МДУ ім. М. В. Ломоносова. 5 вересня 1973 р. переведена на посаду старшого викладача. 1 липня 1973 р. на засідання ради інституту літератури ім. Я. Купали та інституту мовознавства ім. Я. Коласа АН БРСР захистила дисертацію присвячену дослідженню географічної термінології Чернігово-Сумського Полісся, та здобула науковий ступінь кандидата філологічних наук. 30 вересня 1974 р. обрана на посаду в. о. доцента. 29 січня 1975 р. обрана на посаду декана факультету підготовки вчителів початкових класів. 7 квітня 1976 р. рішенням ВАК при РМ СРСР присвоєне вчене звання доцента. Працювала над написанням монографії «Географическая терминология Чернигово-Сумского Полесья Украины» та складанням «Словаря микротопонимов Чернигово-Сумского Полесья Украины». Звільнена з посади декана та доцента за власним бажанням та переходом в інший інститут за місцем проживання сім'ї з 10 грудня 1979 р.

У персональній анкеті зазначено слабкий рівень володіння німецькою мовою («читаю і перекладаю зі словником»). Нагороджена значком «Відмінник народної освіти» (10 грудня 1974 р.).

ВАГНПУ ОСВ Є. О. Черепанової, 60 арк.

Черевко (з 1951 р. – Сидорова) Галина Григорівна народилася 2 лютого 1923 р. у Конотопі (тоді – Конотопський повіт Чернігівської губернії, нині – Сумська область) у родині вчителів. 1940 р. закінчила СШ у Сумах. У 1940 – 1941 рр. навчалася на філологічному факультеті КДУ ім. Т. Г. Шевченка. Під час німецької окупації перебувала у Сумах з матір'ю. Батько був евакуйований. 1942 р., щоб не їхати на роботи у Німеччину стала працювати ученицею у контору механічної майстерні. Після вигнання німців родина перебралася у Конотоп. Батько працював викладачем учительського інституту (помер від інфаркту 1945 р.), мати – вчителькою в школі. 1943 – 1944 р. – навчалася на II курсі відділу мови та літератури Конотопського УІ. У вересні 1944 р., після покращення матеріальних умов, поновилася на другий курс філфаку КДУ ім. Т. Г. Шевченка. 1948 р. закінчила університет (спеціальність «російська мова та література», кваліфікація «філолог»). Міносвіти СРСР направлена на роботу в Станіславську область. У травні – серпні 1948 р. – вчителька російської мови та літератури 8-10 класів Станіславської середньої жіночої школи № 1. За сімейними обставинами одержала відкріплення.

1 вересня 1948 р. зарахована на посаду асистента російської мови Глухівського учительського інституту. Викладала російську мову, вступ до загального мовознавства, історію російської мови. 1 вересня 1955 р. звільнена з посади старшого викладача російської мови у зв'язку з ліквідацією філологічного факультету та переведенням на роботу до Полтавського ДПІ.

У персональній анкеті зазначено слабкий рівень володіння німецькою мовою («читаю і перекладаю зі словником»).

ВАГНПУ ОСВ Г. Г. Черевко (Сидорової), 17 арк.

Чередник Анатолій Васильович народився 21 квітня 1940 р. у Кролевіці Сумської області у робітничий родині. У 1959 – 1963 рр. навчався у Глухівському ДПІ (спеціальність «педагогіка і методика початкової освіти», кваліфікація «вчитель початкових класів школи»).

29 серпня 1963 р. зарахований на посаду викладача по класу баяна з погодинною оплатою (з вересня 1964 р. – штатний) в Глухівський ДПІ. Керував інститутським хором. Звільнений 4 вересня 1972 р. за власним бажанням.

Член ВЛКСМ з 1954 р.

ВАГНПУ ОСВ А. В. Чередника, 26 арк.

Черненко (до 1981 р. дівоче прізвище – Косенко) Людмила Іванівна народилася 7 грудня 1958 р. у с. Ярославець Кролевецького району Сумської області у родині службовців. 1959 р. родина перебралася до Глухова. У 1966 – 1976 рр. навчалася у Глухівській СШ № 2 ім. 50-річчя Великого Жовтня. У 1976 – 1981 рр. – студентка економічного факультету Київського державного ордена Леніна університету ім. Т. Г. Шевченка (спеціальність «політична економія», кваліфікація «економіст, викладач політичної економії»).

За призначенням Мінвузу УРСР 1 серпня 1981 р. призначена на посаду асистента кафедри марксизму-ленінізму Глухівського державного педагогічного інституту ім. С. М. Сергеева-Ценського. У період з 30 серпня 1982 р. до 5 серпня 1983 р. перебувала у відпустці по догляду за дитиною. Звільнена 28 серпня 1984 р. у зв'язку зі зміною місця проживання.

Безпартійна. Член ВЛКСМ з березня 1973 р. У персональній анкеті вказано факт володіння англійською мовою.

ВАГНПУ ОСВ Л. І. Черненко, 13 арк.

Чередниченко Лідія Іванівна народилася 29 січня 1929 року в станиці Георгіє-Афіпській Північно-Кавказького краю РСФРР (нині – смт Афіпський Краснодарського краю

РФ) в родині вчителя. 1931 р. родина переїхала до Краснодару. Там 1937 р. пішла до школи. 1940 р. сім'я переїхала до Нальчика, де до місцевого педінституту було переведено працювати батька. З другої половини жовтня 1942 до 1 січня 1943 р. Нальчик було окуповано німцями. 1947 р. сім'я переїхала до Ужгороду, де Л. І. закінчила середню школу. У 1947 – 1952 рр. – студентка геологічного факультету Львівського державного університету імені Івана Франка (спеціальність «геологія», кваліфікація «геолог»). У серпні 1952 – листопаді 1953 рр. – петрограф манералого-петрографічної лабораторії та начальник Кубанського пошукового загону Єсентукської комплексної геоекспедиції Міністерства геології СРСР. Батько був заступником директора Глухівського УІ з навчальної та наукової частини.

18 травня 1954 р. призначена лаборантом кабінету марксизму-ленінізму Глухівського вишу. 1 вересня 1954 р. призначена на посаду асистента кафедри географії на 0,5 ставки. Викладала курси з геології та мінералогії. Звільнена 9 вересня 1955 р. у зв'язку з переходом на роботу до іншої системи.

Член ВЛКСМ з 1 лютого 1950 р. У персональній анкеті зазначено слабкий рівень володіння німецькою та англійською мовами.

ВАНГПУ ОСВ Л. І. Чередниченко, 12 арк.

Чередниченко Іван Григорович народився 8 вересня 1898 р. у станиці Калузській Кубанської області (нині – Северський район Краснодарського краю РФ) в родині козака-хлібороба. Батько за відсутності власної робочої худоби та реманенту половину свого земельного наділу здавав в оренду, платою за яку була обробка іншої половини. Батько працював на сезонних роботах на Калузьких нафтопромислах, мати – на тютюнових плантаціях. Батько самостійно вивчився грамоті та сприяв навчанню сина. 1915 р. І. Г. почав навчатися у Першій Кубанській учительській семінарії. Оскільки на третьому році навчання в родині не було коштів на навчання сина, то І. Г. здав екстерном іспит на звання вчителя двокласних училищ (1918 р.) та влаштувався на учительську роботу. Після встановлення у станиці Калузька радянської влади обраний секретарем ради народних депутатів. Восени у зв'язку з переходом станиці під контроль білогвардійців-добровольців, не очікуючи на репресії з боку нової влади, разом з дружиною втік до глухого хутора Шкуринського. 1919 р. перебрався Катеринодару, де вчителював до весни 1920 р. Наступний рік пропрацював вчителем у рідній станиці. Тут же був обраний до ревкому та депутатом станичної ради. На вчительській роботі продовжив працювати у Краснодарі (1921 – 1925), станиці Калузській (1925 – 1928), станиці Георгіє-Афіпській (1928 – 1929 рр.). У той же час за пропозицією Краснодарського крайового відділу народної освіти взяв участь у створенні крайових підручників для I – IV класів (1927 – 1932 рр.). За направленням крайового ВНО працював вчителем педагогіки у школі другого ступеня у станиці Новотитарівській (1929 – 1930 рр.). У 1930 – 1931 рр. – працював викладачем української мови та літератури в Єйському педагогічному технікумі. У 1931 – 1932 рр. – викладач української мови та літератури в Краснодарському інституті спецтехкультур. У 1931 – 1935 рр. – студент факультету мови та літератури Краснодарського ДПІ. У 1932 – 1933 рр. – викладач російської мови та літератури підготовчих курсів Краснодарського ДПІ. У 1933 – 1935 рр. – секретар вечірнього відділення того ж ВНЗ. У 1935 – 1937 рр. – завідувач навчальної частини заочного відділення КрДПІ. У 1935 – 1936 рр. – асистент кафедри російської мови того ж ВНЗ. У 1936 – 1940 рр. – в. о. доцента кафедри російської мови. У 1938 – 1940 рр. – навчався в заочній аспірантурі при кафедрі російської мови та літератури Ленінградського ДПІ і. О. І. Герцена. 1 червня 1940 р. у раді ЛенДПІ ім. О. І. Герцена захистив дисертацію «Относительное подчинение в системе придаточных предложений современного русского языка» та здобув науковий ступінь кандидата філологічних наук. 15 лютого 1941 р. рішенням ВАК Всесоюзного комітету у справах вищої школи присвоєне вчене звання доцента.

У вересні 1940 – серпні 1942 рр. – декан факультету мови та літератури, завідувач кафедри російської мови Кабардинського ПІ (Нальчицького УІ). З наближенням фронту домовився з Міносвіти Туркменської РСР про переведення. Коли після повернення дізнався про загрозу падіння Нальчика та евакуацію учительського інституту, сім'ю не кинув. Із

15 жовтня 1942 до 1 січня 1943 р. знаходився в окупованому німцями Нальчику, не працював. Родина харчувалася, обмінюючи власні речі на ринку.

У жовтні 1943 – вересні 1944 рр. – декан факультету мови та літератури Ташаузького учительського інституту (Туркменська РСР, з 1999 р. – Дашогуз Дашогузького вілаєту, Туркменістан). Через складний клімат та відсутність сімейного житла попросив про переведення в Україну.

У вересні 1944 – січні 1946 рр. – завідувач кафедри російської мови Полтавського ДПІ. У 1945 – 1946 рр. – заступник директора по заочному відділу того ж ВНЗ. У січні – травні 1946 р. – проректор з навчальної частини Ужгородського університету. У січні 1946 – січні 1947 рр. – завідувач кафедри української мови того ж ВНЗ. У січні 1947 – серпні 1950 рр. – доцент та завідувач кафедри Львівського держуніверситету ім. І. Франка. У серпні 1950 – серпні 1952 рр. – завідувач кафедри української мови Ніжинського ДПІ ім. М. В. Гоголя. Викладав курс українського мовознавства. Звільнений з Ніжина за ст. 47 п В КЗОТ (приховав факт перебування на окупованих територіях).

Публікувався у часописах «Вопросы славянського язукознавання» (Львів), «Діактологічний бюлетень» (Київ), «Радянська школа» (Київ), «Українська мова в школі» (Київ), «Русский язык в школе».

За наказом Міносвіти УРСР 25 серпня 1952 р. зарахований на посаду старшого викладача російської мови Глухівського учительського інституту, з 1 вересня 1952 р. доцент. 1 вересня 1953 р. призначений керівником кафедри мови. 1 січня 1954 р. призначений заступником директора по навчальній і науковій роботі, суміщаючи цю посаду з обов'язками завідувача кафедри. Викладав курси «Вступ до мовознавства», «Методику російської мови», «Сучасний курс української мови». Донька (*Чередниченко Л. І.*) після переведення з системи Мінгеології СРСР в систему Міносвіти УРСР 6 місяців лишалася без роботи. Звільнений 29 серпня 1955 р. з обох посад у зв'язку з переходом до іншої системи.

Нагороджений медаллю «За доблестный труд в Великой Отечественной войне 1941 – 1945 гг.» (6 березня 1946 р.).

Мав двох доньок та двох синів. Син Олексій (1922 р. н.) у 1944 р. загинув на фронті. Інший син – Володимир (1919 р. н.), також воював на фронтах ДСВ, потім працював викладачем КПІ.

Батько помер 1933 р.

Безпартійний. У персональній анкеті зазначено слабкий рівень володіння німецькою мовою.

ВАНГПУ ОСВ І. Г. Чередниченко, 27 арк.

Чертков Леонід Прокопович народився 28 квітня 1913 р. на хуторі Богомолів Хомутовського повіту Курської губернії (нині – х. Богомолів, Хомутовського району Курської області РФ) у родині робітника. Батько працював столяром на заводах Петрограда та Миколаєва. 1929 р. закінчив початкову школу у с. Береза Дмитрієвського району Льговського округу Центрально-Чорноземної області РРФСР (нині – Курська область РФ). 1934 р. закінчив Мар'їнський педтехнікум (тоді село та райцентр Сталінської області, нині – Донецька область). У 1934 – 1939 рр. навчався у Державному інституті фізичної культури (м. Харків, спеціальність «фізична культура», кваліфікація «викладач фізичної культури»). У жовтні 1937 – липні 1938 рр. – викладач важкої атлетики ДІФК. У вересні 1939 – червні 1941 рр. – викладач фізичної культури Белгородського учительського інституту (нині – Белгородський державний національний дослідницький університет, РФ). 1 липня 1941 р. мобілізований до лав Червоної армії. До лютого 1942 р. був викладачем з навігаційної підготовки та фізруком ескадрильї 7 курської військової школи пілотів первинного навчання. У лютому – квітні 1942 р. перебував у резерві офіцерського складу 5 запасного авіаційного полку у м. Кінель-Черкаси, потім до серпня 1942 р. – у резерві офіцерського складу 3 запасного авіаполку Сталінградського фронту (м. Астрахань) в РРФСР. Із 2 серпня до 1 листопада 1942 р. був штурманом корабля Київського особливого авіагрупування Цивільного військового флоту Сталінградського фронту. Із 5 листопада 1942 до 10 лютого 1943 рр. – старший диспетчер 209 винищувальної авіадивізії 2 авіакорпусу РГК Калінінського та Волховського фронтів. З 1 березня 1943 до січня 1946 рр. –

начальник стройової та фізичної підготовки 14 запасного авіаполку авіабригади у Тулі (Московський ВО). У січні – червні 1946 р. – начальник стройової та фізичної підготовки резерву 51 окремого навчально-тренувального авіаполку у м. Кубінка (Московський ВО).

У вересні 1946 – квітні 1947 рр. – начальник та викладач курсів перепідготовки фізруків для середніх шкіл при Глухівському учительському інституті. У жовтні 1947 – червні 1949 рр. – викладач фізичної підготовки Роменського ремісничого училища № 6. 1 вересня 1949 р. призначений на посаду старшого викладача фізкультури Конотопського УІ. У квітні 1951 р. призначений начальником штабу МППО (місцевої ППО) Конотопського УІ.

1 вересня 1952 р. звільнений зі своєї посади у зв'язку зі злиттям Конотопського УІ з Глухівським УІ та переходом на роботу до ГУІ. Зайняв посаду старшого викладача фізвиховання. 1 вересня 1953 р. переведений на посаду викладача фізвиховання. Звільнений з роботи 1 вересня 1955 р.

Мав військове звання старший лейтенант. Нагороджений медалями «За оборону Сталинграда» (22 грудня 1945 р.), «За победу над Германией в Великой Отечественной войне 1941 – 1945 гг.» (1 серпня 1945 р.).

Безпартійний.

ВАНГПУ ОСВ Л. П. Черткова, 38 арк.

Чоботок Олена Анатоліївна народилася 22 грудня 1958 р. у м. Воронеж (РФ) у родині службовця. В 1966 – 1976 рр. навчалася у Воронежській СШ № 77. У 1976 – 1981 рр. навчалася на факультеті прикладної механіки і математики Воронежського ордена Леніна держуніверситету ім. Ленінського комсомолу (спеціальність «прикладна математика», кваліфікація «математика»; нині Воронежський ДУ, РФ). У вересні – грудні 1981 р. працювала інженером відділу 55 дослідно-конструкторського бюро заводу «Процесор» у Воронежі (РРФСР). Звільнилася у зв'язку з переводом чоловіка на інше місце проходження військової служби.

1 лютого 1982 р. призначена викладачем кафедри ЗТД Глухівського державного педагогічного інституту ім. С. М. Сергєєва-Ценського на умовах погодинної оплати. 17 червня 1983 р. переведена на посаду асистента тієї ж кафедри. Звільнилася 22 серпня 1983 р. у зв'язку з переводом чоловіка на інше місце проходження військової служби.

Безпартійна. Член ВЛКСМ з 1972 р. У персональній анкеті зазначено слабкий рівень володіння англійською мовою («читаю і перекладаю зі словником»).

ВАНГПУ ОСВ О. А. Чоботок, 9 арк.

-Ц-

Церковна Маріана Вікторівна народилася 8 лютого 1961 р. у м. Солікамськ Пермської області РФ у родині робітника. У серпні 1978 – грудні 1979 рр. – лаборант хімзаводу (м. Первомайськ, Харківська область). У грудні 1979 – червні 1980 рр. – займалася на підготовчому відділенні Харківського університету. У 1980 – 1985 рр. – студентка відділення психології біологічного факультету Харківського ДУ ім. О. М. Горького (спеціальність «психологія», кваліфікація «психолог. викладач»).

За направленням Міносвіти УРСР 1 серпня 1985 р. призначена науковим співробітником НДС за темою № 22 у Глухівського державного педагогічного інституту ім. С. М. Сергєєва-Ценського. 26 грудня 1986 р. тимчасово переведена на посаду асистента кафедри трудового навчання і креслення. 24 січня 1987 р. повернулася на посаду МНС НДС за темою № 22. 1 серпня 1987 р. у зв'язку з виробничою необхідністю переведена на посаду асистента кафедри педагогіки і психології. Викладала курси «Загальна психологія», «Вікова та педагогічна психологія». Працювала над розробкою наукової теми «Представлення о брачно-семейных отношениях, как динамично изменяющийся фактор, влияющий на возникновение конфликтов в семье». Звільнена 31 серпня 1990 р. у зв'язку зі вступом до цільової аспірантури ХДУ ім. О. М. Горького.

Безпартійна. Член ВЛКСМ з 1977 р.

ВАНГПУ ОСВ М. В. Церковної, пагінація відсутня

Церковний Альберт Олександрович народився 23 березня 1959 р. у м. Ломоносов Ленінградської області РФ у родині військовослужбовця. 1976 р. закінчив СШ № 3 у м. Мари (Туркменська РСР). У жовтні 1976 – жовтні 1977 рр. – підсобний працівник та електромонтер телеграфно-телефонної станції м. Мари. У жовтні 1977 – листопаді 1979 рр. проходив військову службу в лавах Радянської армії. У 1980 – 1985 рр. – студент біологічного факультету Харківського ДУ ім. О. М. Горького (спеціальність «біологія», кваліфікація «викладач біології та хімії»).

За направленням Міносвіти УРСР 1 серпня 1985 р. прийнятий на посаду асистента кафедри природознавчих дисциплін Глухівського державного педагогічного інституту ім. С. М. Сергєєва-Ценського. 4 січня 1986 р. призначений заступником декана з виховної роботи факультету підготовки вчителів початкових класів на громадських засадах. Упродовж 16 лютого – 16 березня 1987 р. проходив стажування при НДІ гідробіології АН УРСР у Києві. Викладав анатомію та фізіологію. Працював над розробкою наукової теми «Способы защиты гидротехнических сооружений от обрастания гидробионтами». Подав документи на патентування винаходу способу очищення замкнених трубопроводів та моллюсків.

Звільнений 11 листопада 1989 р. у зв'язку з зарахуванням до очної аспірантури ХДУ ім. О. М. Горького (спеціальність 19.00.01 «загальна психологія, історія психології»).

Член КПРС з лютого 1981 р. У персональній анкеті вказано достатній рівень володіння болгарською, середній – англійською та білоруською («читаю без словника») та слабкий польською («читаю і перекладаю зі словником») мовами.

ВАГНПУ ОСВ А. О. Церковного, пагінація відсутня

-Я-

Яциур Микола Сергійович народився 20 жовтня 1952 р. у с. Береза Глухівського району Сумської області у селянській родині². У 1960 – 1968 рр. навчався у Березівській восьмирічній школі.

У 1968 – 1972 рр. навчався на відділенні електрифікації у Глухівському технікумі гідромеліорації та електрифікації сільського господарства (спеціальність «технік-електрик»). У травні 1972 – червні 1974 рр. проходив військову службу в лавах Радянської армії.

У 1974 – 1978 рр. навчався на факультеті загальнотехнічних дисциплін Глухівського державного педагогічного інституту ім. С. М. Сергєєва-Ценського (спеціальність «загальнотехнічні дисципліни», кваліфікація «вчитель загальнотехнічних дисциплін»). За направленням Міносвіти УРСР призначений на посаду викладача практикуму в навчальних майстернях кафедри трудового навчання і креслення Глухівського ДПІ ім. С. М. Сергєєва-Ценського. Звільнений 15 листопада 1980 р. у зв'язку з зарахуванням до цільової аспірантури НДІ трудового навчання і профорієнтації АПН СРСР (спеціальність 13.00.01 «теорія та історія педагогіки»). 16 грудня 1983 р. після закінчення терміну перебування в аспірантурі призначено старшим викладачем кафедри трудового навчання і креслення. Проводив заняття з методики викладання загальнотехнічних дисциплін і трудового навчання. 20 лютого 1984 р. призначений в. о. завідувача кафедри трудового навчання і креслення. Рішенням ради НДІ трудового навчання і профорієнтації АПН СРСР присуджено науковий ступінь кандидата педагогічних наук. Звільнився з посади в. о. завідувача кафедри та університету 2 жовтня 1985 р. у зв'язку з переведенням до Ровенського ДПІ ім. Д. З. Мануїльського. У 2004 р. приїздив до ГДПУ як член журі Всеукраїнської олімпіади з трудового навчання та у якості голови ДЕК.

Член ВЛКСМ з вересня 1967 р. У персональній анкеті зазначено слабкий рівень володіння англійською мовою («читаю і перекладаю зі словником»).

ВАНГПУ ОСВ М. С. Яциура, 33 арк.

² У першому особовому листку з обліку кадрів зазначено, що батьки службовці. Вже після захисту дисертації зазначено, що вони колгоспники.

Реконструирован жизненный и научный путь научно-педагогических работников (фамилии которых начинаются на буквы «П, Р, Т, У, Ф, Ц, Ч, Я»), которые работали в Глуховском национальном педагогическом университете им. А. Довженко в советское время. Предложенный перечень является продолжением материалов, опубликованных в «Исторических студиях общественного прогресса» № 2, в 2014 году, № 3, 2015 г. и № 4, 2016 г.

Ключевые слова: научно-педагогические работники, вуз, кафедра, ректорат, должность.

Materials for biographic dictionary "Research and educational staff of Oleksandr Dovzhenko Hlukiv National University in 1952 – 1991". The report reconstructs courses of life and science of research and education staff who worked in Oleksandr Dovzhenko Hlukiv National University in Soviet time.

Biography studies the particular life histories of individuals. It pays attention not only to material events in the life of a person, but also to his inner characteristics, searching for the motives of someone's actions, his psychology and mentality. When a biographer takes an explicitly psychoanalytical approach, the term psycho-biography is used. Biographies are written mainly about exceptional or special people and try to achieve a better understanding of their personality. Prosopography is not interested in the unique but in the average, the general and the 'commonness' in the life histories of more or less large numbers of individuals. The individual and exceptional is important only insofar as it provides information on the collective and the 'normal'. For a prosopographer, extraordinary people (such as a Caesar, a Shakespeare, a Napoleon or a Bismarck) are less appealing and to some extent even disturbing because they are 'out of the ordinary'.

Biographies obviously study the entire personality of individuals (external and inner features), whereas prosopography emphasizes the external similarities and differences between individuals within a given population

Biographical studies are undertaken for many reasons, depending not only on the people being studied, but also on those doing the studying. Let me address the second set of reasons. The sine qua non for me is twofold: there must exist relatively unknown facets of the subject's life, work, or extensions of that work by others, and a wealth of source material must be available for mining, somewhere. The detective work of locating, excavating, and refining the material is rewarding as a kind of problem-solving

Each biographical study here consists of a brief summary of the person's life and work, including, as may be appropriate and available, a photographic or other image, list of publications, and links. In the case of the university workers, there are quite a number of on-site links to the species named by them or named in their honor. For subjects about whom a book-length biography exists you'll find here only brief summaries with references to the literature. For lesser-known individuals, you'll find more extensive accounts.

Keywords: research and educational staff, vuz (institute of higher education), department, university administration, office.